

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 116

Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor

Sessió 4, dilluns 26 de novembre de 2018

Presidència de l'I. Sr. Ferran Civit i Martí

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença del síndic de greuges 357-00136/12	4
Compareixença de Cristina Reverter Cid, membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia 357-00129/12	19
Compareixença de Juan Evelio Monfort Roig, membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia 357-00130/12	24
Compareixença d'Alfons Montserrat Esteller, exalcalde d'Alcanar, en qualitat de testimoni 365-00001/12	40

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 4 de la CIPC

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (CIPC) s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix Ferran Civit i Martí, acompanyat del vicepresident, Narcís Clara Lloret, i el secretari, Lucas Silvano Ferro Solé. Assisteix la Mesa el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Hi són presents els diputats Marina Bravo Sobrino i Francisco Javier Domínguez Serrano, pel G. P. de Ciutadans; Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Irene Fornós Curto i J. Lluís Salvadó i Tenesa, pel G. P. Republicà; Rosa Maria Ibarra Ollé i Jordi Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; David Cid Colomer, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Maria Sirvent Escrig, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Santi Rodríguez i Serra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapà; els membres de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sènia, Juan Evelio Monfort Roig i Cristina Reverter Cid, i l'excalcalde d'Alcanar, Alfons Montserrat Esteller.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del síndic de greuges davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00136/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

2. Compareixença de Cristina Reverter Cid, membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sènia, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00129/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

3. Compareixença de Juan Evelio Monfort Roig, membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sènia, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 357-00130/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

4. Compareixença d'Alfons Montserrat Esteller, excalcalde d'Alcanar, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor (tram. 365-00001/12). Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor. Compareixença.

El president

Bon dia..., bona tarda, ja, a tothom. Moltíssimes gràcies; moltíssimes gràcies als futurs compareixents i, sobretot, al primer compareixent, que és el síndic de greuges, acompanyat també del senyor Jaume Saura, que és l'adjunt general a la sindicatura.

Avui tenim tots els grups parlamentaris, cosa que és de celebrar; només ens falta la CUP, que estan arribant; per tant, començarem –estan arribant, per tant, nosaltres ja començaríem.

Però abans de començar la intervenció del síndic, aprofito per a informar els diferents grups que un dels proposats per comparèixer, que era la senyora Arantza Ugalde, ha declinat comparèixer.

També ens ha arribat una carta de la patronal Cecot, que suposo que la majoria saben que va fer una denúncia i que ara, recentment, hi ha hagut una sentència al respecte, perquè si la volen consultar, o si ho consideren pertinent, doncs, demanaríem a la gestora, avui, o al gestor habitual de la comissió que en fessin còpia per a la resta de la gent. I, si no, doncs, quan vingui la patronal, que ja saben que està aprovada la seva compareixença, doncs, els en poden fer les preguntes pertinents.

I aprofito també ja per dir, abans de donar la paraula al síndic, que amb la Mesa havíem comentat la possibilitat de visitar no només el territori afectat, sinó també la plataforma. S'està mirant, lògicament, per les dificultats que comporta el fet de visitar la plataforma, a veure què es pot fer. Anar al territori és més fàcil, això ja ho sabem tots, però visitar la plataforma..., perquè tots els grups parlamentaris i tots els

diputats i diputades tinguin el màxim coneixement possible del que és la plataforma Castor, no només amb les vessants que ens en trobarem aquí, sinó del que implica allà al territori.

Compareixença del síndic de greuges

357-00136/12

Dit això, deixo la paraula al síndic. I aprofito per recordar, doncs, que després hi haurà un torn de preguntes per als diferents grups, de deu minuts per grup, i, si fos el cas, una segona tanda amb una reducció de temps.

Endavant, i moltíssimes gràcies.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president, i felicitats a totes les persones del Parlament que han contribuït a impulsar aquesta comissió.

Junt amb el senyor Saura i jo mateix, estan aquí també compareixent la directora de gabinet del síndic, la senyora Judith Macaya, i dos assessors que han estat en la primera línia en l'elaboració d'aquests informes, la senyora Elisenda Padrós i el senyor Eugeni Castelló.

I vull, abans de res, deixar una afirmació categòrica: la Plataforma de les Terres del Sénia és una expressió inequívoca de democràcia plena, i vull subratllar el mèrit que tenen totes les persones que a l'entorn d'aquesta plataforma fa molts anys, molt abans que ningú de nosaltres es mobilitzés, treballaven en defensa de l'interès general, en aquest cas del tema Castor. I, una vegada més, els vull felicitar.

Nosaltres vam obrir una actuació d'ofici el setembre del 2013 quan era manifest que hi havia un conjunt de fenòmens que podríem anomenar, sens dubte, «terratrèmols» a l'entorn d'aquesta problemàtica. Poc després va ser quan el Ministeri d'Indústria i Energia va ordenar el cessament temporal de l'activitat al magatzem subterrani Castor, amb una suspensió que es va prorrogar en una nova resolució del 2014.

Aquest projecte, que era ja polèmic des de l'inici, era objecte de creixents queixes per part de la ciutadania. I així és com s'aprova després un real decret llei, el 13/2014, pel qual s'adopten mesures urgents amb relació al sistema gasista i a la titularitat de les nuclears, i s'accepta la renúncia de la concessió del magatzem i fixa la indemnització per tots coneguda de 1.350.729.000 milions d'euros. I es fa casualment quan se sap que han de vèncer els eurobons prestats pels concessionaris i que es puguin retornar a temps.

Nosaltres, ja aleshores també, vam tenir inici de trobades amb el Banc Europeu d'Inversions, amb els seus equips, i amb el que això significava de possible deformació de la mateixa normativa europea. La compensació es basava en l'article 14 del real decret del 2008, el qual ens deia que hi hauria compensació si les instal·lacions revertien a favor de l'Estat, i es quedava l'Estat el dret a reclamar als beneficiaris la compensació si hi haguessin responsabilitats o incompliments.

Nosaltres consideràvem que calia anar més enllà del que havíem començat a treballar, només per l'afectació de social amb els terratrèmols, i vàrem obrir una altra actuació d'ofici per estudiar com impugnar aquesta compensació econòmica. I vam fer dos grups de treball amb entitats socials i amb col·legis professionals, i vàrem elaborar un informe, que va ser presentat en aquesta casa el novembre del 2014 i que tots vostès deuen conèixer: el primer informe que, després d'aquestes dues actuacions d'ofici, vàrem plantejar en el Parlament.

Aquí hi ha una cronologia molt detallada dels fets, de la legislació, de tot el seguiment dels permisos i llicències, i un conjunt de conclusions.

Nosaltres vam detectar irregularitats en tota la temàtica ambiental, tant en la forma –com s'havien subdividit els projectes en fer-los més petits evitant determinats controls– com en l'absència absoluta d'elaboració d'informes sobre el risc sísmic.

L'Observatori de l'Ebre havia advertit al respecte ja des de l'any 2005 i la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia també ho advertia, i la mateixa Generalitat de Catalunya n'era conscient.

No havia vist mai a la meua vida com es canviaven els límits marítics en el BOE, i que l'única explicació del mateix fet era, precisament, per eludir controls ambientals més rigorosos. Detectàvem una manca molt gran de transparència per part de l'Administració; evidentment, no es facilitava l'accés a la informació d'aquest projecte.

I detectàvem que els dos requisits que assenyalava el reial decret per anar a la compensació –operativitat i absència de dol– eren absents: ni la plataforma passava a ser operativa ni es podia dir que hi hagués hagut dol o, com a mínim, negligència. Per tant, era bastant manifest, i continua sent-ho, que s'incomplien les condicions que fins i tot el Tribunal Suprem va ratificar com a condicions per a la possible concessió de la compensació.

Vostès saben que la compensació repercutiria directament en els consumidors i en els contribuents –no en els consumidors–, i que podíem parlar a la llarga d'una xifra mínima de 3.500 milions d'euros, tant pel que és la indemnització, ja cobrada, el manteniment, el desmantellament i, sobretot, els interessos bancaris. No és cap acudit pensar que un forma curiosa de fer negoci seria que el que cobrava la indemnització els invertís en els bons financers que cobrien la indemnització, perquè tenien un percentatge determinat, no pas petit, en aquests anys amb què es pensava poder pagar tota l'operació.

Nosaltres vàrem fer recomanacions perquè s'impugnés, per part de les administracions, a totes les instàncies possibles: a escala europea, a escala estatal i a escala autonòmica. Vam proposar al Defensor del Pueblo de Espanya que hi presentés un recurs d'inconstitucionalitat, i va considerar, la titular, que no hi havia motiu per fer-ho. Vàrem recomanar fer-ho al Parlament i al Govern de la Generalitat, i ho vàrem distribuir també com a tal a tots els defensors autonòmics. Puc dir que alguns d'ells, com el de Navarra, ens vàrem respondre en coincidència categòrica amb el plantejament del síndic.

Vàrem demanar també a la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència que informés si la compensació que s'havia donat podia ser quelcom que trenqués les regles de la competència, i vàrem demanar a la defensora del poble europeu que sollicités a la Comissió Europea que investigués si amb aquella compensació s'estava fent quelcom ajustat o no al que preveuen els tractats sobre ajudes a les empreses que tenen aquí la competència.

Vàrem plantejar la indemnització a les persones afectades, que es prioritzés aquest pagament, quan vàrem saber que companyies asseguradores estaven negant la relació causa-efecte com perquè els afectats pels terratrèmols cobressin cap tipus de compensació.

Van haver-hi dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries d'aquesta casa, que, per unanimitat, varen concloure que articles concrets del reial decret podien ser manifestament inconstitucionals atès que vulneraven el dret de tutela efectiva. I va ser quan el Parlament i el Govern varen interposar recursos d'inconstitucionalitat davant d'aquell reial decret llei.

Va ser un moment fins i tot en què la mateixa empresa Enagas es va negar a acceptar la compra de la planta operativa sense els permisos de funcionament en regla, donat que, segons ells i els seus informes, mai havia superat les proves exigides per la legislació donat l'episodi sísmic, quan es va començar a injectar gas en les cavitats de la plataforma.

Posteriorment a tot això, ve la sentència del Tribunal Constitucional de desembre del 17. Aquesta sentència és inequívoca, és una sentència *ex tunc*, a tots els efectes, des del primer moment. Aquesta sentència planteja, sense dubte, quelcom que no ha estat aplicat ni en un gram, tenint en compte que el Govern de l'Estat el màxim que

va fer el gener del 2018 va ser paraitzar el pagament dels drets i costos de l'operació de manteniment reconeguts, i aturar en la càrrega sobre les factures dels contribuents la part de la indemnització.

Nosaltres instàvem, i continuem instant a que, fruit d'aquesta sentència, com s'ha de fer en qualsevol estat de dret, es restitueixi per complet la situació anterior. No hauria d'existir la compensació, s'hauria de retornar per complet fins a l'últim euro aquella compensació. I fins avui no s'ha fet res per fer-ho efectiu, i és responsabilitat del Govern anterior i de l'actual Govern espanyol.

Ha vingut a ratificar-ho encara més la sentència recent del Tribunal Suprem amb una nova resolució que anul·la els pagaments vinculats al manteniment i que, seguint el Constitucional, torna a declarar nul de ple dret. Senyores i senyors diputats, en una societat que ha vist, per exemple, que el Tribunal de Cuentas demana 4 milions nou-cents mil euros en un determinat tema, que havia estat exculpat per una instància ordinària, existeix passivament el no retorn de 1.350 milions d'euros, que estan declarats nuls de ple dret per unanimitat pel Tribunal Constitucional. I el lapse que deixo de temps perquè hi pensin, és que al síndic li sembla d'una autèntica barbaritat jurídica i política.

Nosaltres considerem que caldria, evidentment, anar avançant en la línia de les mesures preses sobre el no pagament del manteniment, però amb l'exigència del retorn d'aquests cabals, i també d'avançar amb altres mesures que donessin garanties sobre la situació de Castor.

Com a tercera acció, el síndic, de nou, reunint entitats socials i col·lectius professionals i tècnics, varem demanar una auditoria tècnica sobre el projecte a partir d'un informe demolidor que va fer una institució tan seriosa com l'MIT –el Massachusetts Institute of Technology. Varem viure massa temps, tothom, en primer lloc els afectats, sota les reiterades afirmacions dels responsables de l'empresa –el senyor Del Potro, per exemple– dient categòricament que no hi havia relació causa-efecte entre la injecció de gas i els terratrèmols.

L'informe de l'MIT, que suposo que els membres d'aquesta comissió el coneixen i el tindran en compte en les seves deliberacions, és categòric al respecte, independentment que digui si hi havien mitjans suficients o no per detectar-ho, entre què va provocar els terratrèmols i en tant que no hi va haver control sobre aquelles injeccions de gas.

Nosaltres, com acaba de dir fa molt poc la ministra corresponent, demanaríem que s'estudiés seriosament el desmantellament de la plataforma amb totes les condicions tècniques necessàries, no només un segellat provisional com el que s'ha fet; si més no, anar cap a un segellat definitiu i amb la possibilitat del seu desmantellament.

Demanaríem que se seguís també des d'aquesta comissió amb tot el respecte –amb tot el respecte– el que encara continua en els jutjats de Castelló en la querella mediambiental. Que sàpiguen que el Síndic de Greuges de Catalunya ha rebut demandes d'informació per part de l'audiència que està jutjant aquesta matèria en tant que elements que han estat treballats en la institució que tinc l'honor de presidir.

I demanaria que no s'abandonés la dilucidació de responsabilitats per part dels que van permetre autoritzar com a governs i com a responsables directes tot el que va significar la plataforma Castor.

Val a dir que en aquesta demanda de l'informe tècnic comptem amb l'aval dels col·legis professionals de geòlegs i enginyers més directament implicats en la matèria, que varen subscriure per unanimitat la demanda i necessitat d'aquesta auditoria. I brindo a aquesta comissió, també, aquest element perquè el tinguin en compte en les seves conclusions. És una peça que encara fa falta i que seria bo que el Parlament de Catalunya contribuís a impulsar la seva elaboració, des del Govern d'Espanya, que, més enllà de la decisió que es prengui sobre el futur de la plataforma, hauria d'emprendre en la seva elaboració.

I a partir d'aquí, a la seva disposició.

El president

Moltíssimes gràcies. Aprofito també, ja que no ho hem fet abans, per saludar i agrair també l'assistència de l'equip tècnic de la sindicatura que estan aquí. I també, doncs, malgrat que alguns ja compareixeran properament, donar les gràcies a l'assistència aquí de la senyora Elisabet Ulldemolins i a l'alcalde d'Alcanar, el senyor Joan Roig, també; moltíssimes gràcies.

Dit això, passaríem a donar la paraula als diferents grups. He dit deu minuts, però com que la compareixença ha estat breu, farem deu minuts, però em sembla que a tots els grups els donarà temps de sobres per fer les preguntes pertinents; si fos el cas, obriríem una segona tongada.

Per tant, doncs, entenc que, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Domínguez té la paraula.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Sí, bona tarda. Gràcies per les explicacions, senyor síndic. Jo volia començar..., perquè a la introducció del «Projecte Castor: bases per a una auditoria» surt en un paràgraf una cosa que trobo que és la clau, que diu que «serà a partir de les conclusions de l'auditoria tècnica que les actuacions d'Escal podran ser qualificades de negligència, incompetència o dol». Jo penso que tots els que estem aquí voldríem conèixer això, precisament, saber si hi ha hagut negligència, incompetència o dol. En la seva intervenció ha parlat clarament de negligència o dol, per això m'agradaria que incidís una miqueta més aquí per què ja es descarta el que és la incompetència o per què ja se'ls adjudica senzillament el dol, no?

I, pel que fa a aquest Parlament, que fa control del Govern de la Generalitat, al meu grup li agradaria saber: des del moment que es té coneixement de tot el que està passant a la plataforma, realment –realment– quines actuacions va fer el Govern de la Generalitat i quines coses es podrien haver fet, tenint coneixement del que ja estava passant, per poder parar o reduir l'efecte que finalment va tenir, a part de l'evolució de les sentències i dels judicis que hi ha en vigor.

I per la meua part, crec que això és el que... Hi ha un altre tema, que és que aquesta auditoria tècnica que es reclama en aquest informe, que trobo que és bastant encertada, en quin àmbit s'hauria de fer? O sigui, hauria de ser del mateix Govern qui l'hauria d'encarregar?, o l'àmbit judicial?, perquè trobo que seria potser la llum que falta en tota aquesta trama, no?

Gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat, i moltíssimes gràcies per la brevetat, en aquest cas. Donaríem la paraula al diputat Terrades, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Hem tingut oportunitat de llegir els dos informes del síndic respecte de la problemàtica que es deriva de la plataforma Castor. Jo crec que són dos informes molt..., com a mínim no són enrevessats des del punt de vista tècnic, no?, que a vegades quan analitzes algun dels altres informes que estan a disposició o que hem tingut oportunitat de consultar, a vegades es fa farragosa la seva interpretació. Jo crec que aquests dos informes la virtut que tenen és que posen negre sobre blanc diverses qüestions per tal d'aclarir el tema.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, jo li formularia algunes preguntes. Una, pel que fa a aquest debat, de si –i, per tant, ja li'n demano opinió– el síndic –a la vista també dels informes que ell ha tingut oportunitat d'analitzar més els assessoraments que segurament..., «segurament» no, ha fet– és de l'opinió que el problema és resultat d'una actuació negligent o dolosa d'Escal. Perquè jo crec que una part..., o en la part final de l'informe del..., del darrer informe, el de l'any 2018, el de «Bases per a

una auditoria», sembla que el síndic es decantaria per aquesta posició. I, si és així, a parer seu i dels seus assessors, si ha estat fruit d'una deficient avaluació tècnica per part de l'empresa que executava els treballs d'aquesta plataforma.

Si el síndic ha tingut oportunitat, o ho ha fet, de parlar amb els professionals, amb els tècnics de l'Institut Tecnològic de Massachusetts que van elaborar l'informe un cop es va produir tot l'episodi de sismicitat, i també si ho ha fet amb els professionals de l'Instituto Geológico Minero d'Espanya; si la sindicatura també ho ha fet o no.

Si s'ha parlat amb els responsables de l'informe del MIT, ells també..., almenys em consta que hi han dues peticions de compareixença per part dels tècnics que van signar aquell informe, i, per tant, ja els ho preguntaré també a ells, però ja li avanço la pregunta: si creu que..., si analitzes l'informe del MIT, probablement podríem arribar a aquestes conclusions, eh?, no tant per l'actuació anterior, sinó per una actuació probablement negligent d'Escal a l'hora d'injectar el gas en el magatzem, eh? No ho diuen clarament, però sembla que podria anar per aquí. Si vostès han tingut algun contacte amb el MIT i aquesta pregunta s'ha formulat o no s'ha formulat.

I respecte a l'altre..., perquè en aquest projecte hi han dues derivades: els problemes tècnics que han originat tota la sismicitat, i després, l'altra part, que és la compensació a l'empresa Escal UGS. Vostè ho ha dit, una de les..., en el primer informe el síndic apuntava a la necessitat d'interposar recurs d'inconstitucionalitat, que és cert que ho va fer el Govern de Catalunya, el Parlament de Catalunya, i també, l'hi recordo, el grup de diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya, eh? És a dir, van ser tres parts que van presentar el recurs d'inconstitucionalitat: el grup de diputats socialistes al Congrés dels Diputats acompanyat de cinquanta diputats més del PSOE van presentar recurs d'inconstitucionalitat en els mateixos termes, perquè creiem que no es podia produir, i seguim creient que no es podia produir, la compensació sense tenir clar si, primer, el magatzem havia entrat en fase d'operativitat i si hi havia hagut negligència o actuació dolosa per part de l'empresa.

El tribunal, vostè ho ha explicat perfectament, va decidir que aquesta compensació no es podia produir i, recentment, el Tribunal Suprem ha acabat de reblar que, en tot cas, la compensació no pot anar a càrrec dels consumidors.

Per tant, la pregunta és òbvia, jo crec que vostè mateix ja s'hi ha referit: si considera que, fins que totes aquestes qüestions no estiguin dirimides, l'Administració de l'Estat, primer, no hauria d'haver fet la compensació i, després, hauria de fer marxa enrere i recuperar aquesta compensació. Ja seran en tot cas els tribunals qui acabaran decidint si s'ha de produir o no s'ha de produir, a la vista de si hi ha hagut actuació negligent o dolosa per part de l'empresa concessionària.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat Lucas Silvano Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president, i especialment al síndic. «Especialment» perquè, i ho estem veient en aquesta compareixença, no és fàcil reunir-se amb geòlegs, amb experts en matèries complexes i fer un informe senzill que ens permeti entendre a tots i a totes algunes qüestions, i que ens permet no tan sols fer-nos una idea de les deficiències que hi ha hagut durant tot aquest procés, sinó també poder seguir amb major facilitat totes les compareixences que hi hauran en aquesta comissió. I, per tant, les meves primeres paraules volien ser un agraïment a la facilitat de lectura que l'informe i a la capacitat que té de fer-nos entendre a tots coses que són complexes i que, segurament, a molts de nosaltres se'ns escaparien.

Hi trobo a faltar una cosa, que crec que no surt a l'informe i que crec que és important, que és una crítica al valor geopolític i econòmic del projecte, i que crec que això no s'ha posat gaire en relleu, però que és un projecte que també té una partici-

pació europea i té una clara voluntat europea d'entendre la importància del projecte a través, sobretot, de debilitar Rússia com a importador de gas. Crec que si s'hagués inclòs a l'informe una valoració sobre el seu interès com a reserva de gas, com a emmagatzematge de gas europeu, segurament tampoc justificaria la importància d'aquest projecte. I crec que si s'hagués inclòs una crítica al mercat de gas i a com s'han utilitzat certs projectes energètics per a, diguem-ne, traslladar fons d'inversió del mercat immobiliari al mercat energètic, crec que també ens permetria emmarcar la seva nul·la importància geopolítica i sí la seva importància econòmica per a alguns especuladors.

M'agradaria fer-li una primera pregunta: han valorat el procés d'adjudicació que hi va haver en aquest projecte? Perquè considero que és un element que no ha sortit tampoc en l'informe i m'agradaria saber si ho han fet.

Crec, per altra banda, que el seu informe, diguem-ne, centra la necessitat d'una auditoria tècnica, que nosaltres, òbviament, compartim, sobre tres elements: el model geològic, que aportava porositats de fins i tot un 25 per cent i que, després, la MIT i Harvard rebaixen, i del model de flux i del model geomecànic, que bàsicament les seves conclusions són que acabem tenint sobrepressions a l'obra per disfuncions de model que poden, inclús, haver comportat la ruptura de la roca segell. I jo crec que aquest és un element fonamental que cal esclarir, tant per la utilitat, que considerem que és nul·la, del futur de l'obra, com per l'impacte que pugui haver tingut.

Nosaltres compartim la necessitat de fer l'auditoria, però també ens agradaria esclarir quines són les responsabilitats administratives que hi ha al respecte. Considera vostè que el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat, tenint les dades que hi havia llavors, haurien d'haver presentat o haurien d'haver sol·licitat l'anul·lació del projecte abans que s'executessin les injeccions de gas? O creu que haurien d'haver presentat, com a mínim, algun tipus de recurs per a la seva revisió?

Perquè nosaltres compartim que, probablement, les mesures i els models que va fer l'empresa podien ser fallits, però, clar, hi ha una administració que entenem que ha de vetllar perquè no es puguin presentar informes i no es puguin presentar modelatges que no responguin a la realitat, i que són aquestes administracions les que ens haurien d'emparar a tots, especialment davant les sospites i les reclamacions ciutadanes que hi havien, perquè sol·licitin l'anul·lació del procés o la revisió dels informes. I, per tant, les meves dos preguntes anirien per allà.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara, seria el torn del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

He arribat tard, que estava de viatge i no he pogut arribar abans i, per tant, he escoltat només un tros de la intervenció del síndic. Moltes gràcies per haver vingut i per aquesta compareixença que, evidentment, revisarem després, quan ja n'hi hagi la transcripció.

Per altra banda, ens agradaria preguntar, igual que ho hem fet amb els altres compareixents, si vostè creu que aquest projecte responia a l'interès públic i, per tant, si tenia alguna utilitat per a la ciutadania.

Per altra banda, dir que el professor Giner, l'altre dia, ens va poder explicar que existeix un nexa causal entre les injeccions i els terratrèmols, i que, per tant, la injecció de gas va ser la que va provocar aquests terratrèmols que es van produir a les ciutats contigües a la plataforma, fet que ja havien denunciat les entitats i els moviments socials que estaven treballant, en aquest sentit, en la denúncia d'aquesta plataforma i d'aquest projecte.

I, per tant, davant d'aquest treball que van fer els moviments socials, com pot ser que l'empresa ho negués reiteradament?

I, en el sentit del que comentava el Lucas, el professor Giner també ens va dir que, a partir de l'any 1995, totes les administracions i tots els geòlegs disposaven d'una informació suficient com per poder arribar a aquesta conclusió. I nosaltres ens preguntem, també, si hi havia la diligència exigible de la concessionària i de l'Administració pública, i si va haver-hi la deguda valoració dels riscos sismològics, ambientals i d'altra índole que podien haver-se produït.

Per altra banda, i respecte al procediment administratiu de contractació i l'adequació amb la normativa vigent en el moment en què es va formalitzar aquesta adjudicació, doncs, a nosaltres també ens agradaria que hi hagués una investigació respecte a si s'ha complert, o es va complir en aquell moment, el que demanava la normativa.

Per últim, també voldríem preguntar sobre l'estudi de la fórmula de finançament del projecte i el compliment dels requisits establerts pel BEI i la transferència del risc als inversors, i sobre qui va computar aquest dèficit que es va produir?

Per altra banda, també volíem comentar qüestions de transparència. Com pot ser que l'Administració no hagués donat informació a la ciutadania de què era el que s'estava construint al costat de casa seva?, ni quin era el projecte, ni quines conseqüències tenia, ni quin era exactament l'objecte d'aquest contracte ni quines n'eren les finalitats?

També us volíem preguntar si enteneu que aquesta infraestructura o aquest projecte és un projecte aïllat, que es produeix de forma aïllada i és un error, o és, al final, un fet que es produeix en altres projectes i que forma part d'un sistema concret.

I, ja finalment, dir que, quan vam veure la roda de premsa del síndic i vam veure que vostè va demanar que l'Administració havia d'iniciar un incident d'execució, en base a la resolució judicial que declarava nul el reial decret, mitjançant el qual s'establí la modalitat de pagament, més que re perquè va posar en dubte la modalitat de pagament però no pas la indemnització, nosaltres vam fer arribar a la Mesa aquesta petició perquè els lletrats de la casa duguessin a terme aquest incident d'execució. Des dels lletrats de la casa se'ns va fer arribar un informe, signat pel senyor Bayona, que, casualment, a més a més, també és el lletrat amb el que comptem en aquesta comissió, en què se'ns va explicar que l'article 32 de la Llei de règim jurídic del sector públic el que demanava com a requisit perquè s'iniciés aquest incident d'execució és que s'hagués formalitzat, prèviament, un recurs contra una actuació administrativa dictada en l'aplicació de la llei, amb una sentència desestimatòria d'indemnització o que, en aquesta actuació impugnativa prèvia, s'hagués al·legat la inconstitucionalitat de la norma, posteriorment apreciada pel Tribunal Constitucional.

És a dir, que la ciutadania havia de saber que aquesta norma s'acabaria declarant inconstitucional i, per tant, ja hi havia d'haver posat un recurs previ, i que en cas que no hagués pogut percebre aquesta inconstitucionalitat de la norma, doncs, no hi ha responsabilitat del legislador. Això deixa la ciutadania en una situació d'inddefensió absoluta i, de fet, en l'incident d'execució que finalment es presenta per part dels Serveis Jurídics d'aquesta institució, el que es posa en dubte també és si hi ha realment responsabilitat del legislador, quan aquest article 39 especifica unes condicions tan, tan restrictives per fer la reclamació per part de la ciutadania. I, per tant, malgrat que s'ha fet això, no hi ha hagut massa marge.

I ja vaig acabant, perquè sé que vaig fora de temps. (*Veus de fons.*) Sí? Puc? (*Pausa.*)

I, per altra banda, vostè ens va dir, quan va venir a presentar l'informe general del síndic, anual, i cito literalment: «Sorprèn aquest síndic que tant aquesta cambra com altres cambres i com altres instàncies que tenen molta més competència continuïn mirant cap a un altre costat, quan això que està succeint és molt greu.»

Aleshores, què és el que hauríem de fer i com podem engegar una auditoria tècnica? El senyor Giner ens va recomanar, per exemple, un organisme de geòlegs de Noruega, que creu que seria un organisme adequat per dur a terme aquesta auditoria tècnica. Però com aconseguim aquesta documentació, si ni tan sols l'Administració estatal va complir amb el seu deure de transparència davant de la ciutadania, que estava directament afectada per aquest projecte i que ja estava advertint de les conseqüències que es podien tenir?

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara, té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Síndic..., volia començar també excusant-me, però en aquest cas per haver de marxar abans d'hora, fruit d'altres compromisos també parlamentaris que tenim. Però en qualsevol cas, sí que hem pogut estar en aquesta compareixença del síndic, amb relació als informes que van ser elaborats.

I jo crec que val la pena diferenciar dos aspectes, que són sensiblement diferents: un és l'estrictament tècnic i un altre és l'estrictament procedimental, no?

Des del punt de vista tècnic, és obvi que tots els estudis i totes les investigacions que, efectivament, es van encetar l'any 95, primer amb l'objectiu d'intentar aprofitar unes bosses de petroli, però també ja amb l'orientació d'utilitzar aquestes cavitats com a magatzem de gas, arribessin com a conclusió fins a l'any 2008, en què es va atorgar una concessió per a l'explotació com a magatzem de gas..., magatzem de gas que apareixia la seva necessitat o justificava la seva necessitat amb la planificació elèctrica i de gas nacional en una modificació de l'any 2005, amb relació a la planificació 2002-2011, i, després, apareixia una altra vegada en la planificació 2008-2016, fruit, bé, doncs, segurament, de la inestabilitat geoestratègica del subministrament de gas, concretament a Espanya i al sud d'Europa, no?

I, per tant, jo crec que hi ha uns elements, que són els elements tècnics, que, doncs, efectivament, s'hauria de remenar bastant més, quins són els errors que es van cometre, per abordar, després de bastants anys d'investigació, després de molts estudis, molts informes, després de declaracions d'impacte ambiental..., que van conduir a una autorització administrativa per realitzar una determinada infraestructura que va acabar sent fallida, com jo crec que ha quedat més que evident, no? Diguem-n'hi «auditoria tècnica», diguem-n'hi com vulguem, però jo crec que no està en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya ni d'aquest Parlament, ni la realització ni l'encàrrec d'una auditoria d'aquestes característiques, que en tot cas hauria de ser a nivell de l'Estat, que és qui va seguir tots els passos des de l'any 95, hi insisteixo, fins a l'any 2008 en què es va concedir l'explotació.

Paral·lelament, hi ha una altra qüestió, que és la procedimental, i la procedimental inclou molts aspectes: des de l'aparició en aquell reial decret del 2008, en què es feia la concessió de l'explotació, d'aquella famosa clàusula de compensació a l'article 14, que després, amb un canvi de govern, va ser recorreguda al Tribunal Suprem, i el Tribunal Suprem va dir que no hi havia lloc a la modificació d'aquella clàusula de compensació, per tant, hi havia una obligació per a aquesta compensació, fins a la sentència de desembre del 17 del Tribunal Constitucional, amb relació al reial decret de 2014.

Però situem-ho en els seus justos i exactes termes. Aquest reial decret de 2014, pel que fa al cas Castor, contemplava dos aspectes –contemplava altres aspectes contra els quals no es va recórrer–: un era la hibernació del magatzem, i amb relació a la hibernació del magatzem, la sentència del Constitucional no la toca, diu que és correcta la via del reial decret, per això estem parlant de procediments. I el que diu la sentència no és que no hi hagi d'haver ni compensació ni efectes..., no ho diu,

això; diu que no és adequat l'ús de la via del reial decret per fer efectiva aquesta compensació i per fer efectius els efectes d'aquesta extinció de la concessió, que és diferent de dir «no correspon ni compensació», cosa que havia estat ratificada pel mateix Tribunal Suprem, ni els efectes que se'n desprenen són correctes o no són correctes.

Per tant, jo crec que són dos elements diferents. Una, sobre la qüestió tècnica. I, si el síndic m'ho permet, crec que s'extralimita en les afirmacions que es fan en el darrer informe, amb relació a la qüestió tècnica fins i tot crec que s'atreveix a parlar d'especulació pseudocientífica. A mi em costa de pensar que hi hagin empreses que es dediquin a l'especulació pseudocientífica, amb els resultats, doncs, que hem conegut en aquest cas en concret.

I, per tant, jo crec que no hi ha aquesta diferenciació i s'intenten confondre les sentències del Tribunal Constitucional i la recent del Tribunal Suprem, que el que ve a dir és: en la mesura que el Constitucional ha dit que la via del reial decret no és correcta i, per tant, els articles 2 o 6, em sembla que és, del reial decret són nuls, doncs, evidentment, el Tribunal Suprem el que fa és ratificar les conseqüències de la sentència del Tribunal Constitucional.

Per tant, jo crec que hauríem de separar perfectament les dos qüestions i veure quines són les conseqüències, una, dels aspectes tècnics, dos, dels aspectes procedimentals, hi insisteixo, sense que fins aquest moment judicialment s'hagi posat en dubte la necessitat o l'obligatorietat de la compensació, hi insisteixo, fruit d'un article que es va incloure en el reial decret del 2008 ratificat pel Tribunal Suprem.

El president

Doncs gràcies, senyor diputat. Passaríem, en aquest cas, al Grup Parlamentari Republicà, a la diputada Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Bona tarda. Gràcies, president, i resta de membres de la Mesa, diputades i diputats, i també voldria saludar a la gent que avui mos acompanya, la gent del Montsià, que han vingut aquí avui, concretament gent d'Alcanar, i que, bé, després també tindran l'oportunitat d'explicar-mos i de que els puguem fer les preguntes.

I, per descomptat, també, bona tarda, síndic, a vostè, agrair-li la seva presència i la de tots els del seu equip, per vindre avui aquí a parlar d'un tema que ha acabat afectant d'una manera tan flagrant a la societat, no només pel risc personal al que se mos ha exposat, a nosaltres mateixos, amb este més d'un miler de sismes que van tindre lloc a finals d'estiu del 2013 al sud de Catalunya i al nord del País Valencià, sinó també pel risc mediambiental, i, finalment, per l'escandalós..., fer pagar als consumidors l'import d'una indemnització vergonyosa a dia d'avui, com abans vostè mateix deia, nul·la de ple dret.

També voldríem mostrar-li l'agraïment, per part del Grup Republicà, per haver-nos rebut el passat mes d'abril, una vegada s'havia fet públic el seu informe, per parlar amb vostè i per explicar-li que portàvem la intenció d'impulsar esta comissió d'investigació al Parlament per poder donar llum a tanta opacitat, i sobretot preocupats, en aquest cas, pel futur del Castor i el seu desmantellament, per la qual cosa penso que també és d'agrair-li la consideració que ha fet abans en la seua exposició.

També és interessant, pensem, que la resta de grups, avui sí, puguen també tindre esta..., no només la informació que han tingut segurament al llegir els seus informes, sinó també poder intercanviar amb vostè algunes paraules, que nosaltres aquell dia ja en vam tindre l'ocasió, i que, bé, al cap i a la fi, pensem que va ser molt profitosa aquella reunió, i mos va reafirmar en que calia tirar endavant esta comissió d'investigació aquí al Parlament.

I és que la seua implicació en lo tema del Castor ha sigut des d'un bon principi, ja quan van haure-hi els primers sismes, vostè mateix es va ficar en contacte, no?, com explica al seu informe del 2014, amb lo defensor del poble per suggerir-li que parés

de manera temporal el projecte Castor, que en aquell moment encara estava només en fase de proves, fins que hi haguessin uns estudis que poguessen determinar la causa d'aquells sismes que s'estaven produint. A la vegada, també demanava que si estos estudis acabaven determinant que era culpa d'estes injeccions de gas, que es paralitzés també definitivament el projecte Castor.

I també, i aquí hi voldria insistir, demanava que sobretot hi hagués transparència, que es facilités tota la documentació, sobretot als pobles afectats. I d'aquí voldria traure una de les meues primeres preguntes que li voldria dirigir a vostè, ja que vostè en el seu informe parla de les bones pràctiques administratives i concretament recorda que una bona administració és la que escolta, la que respon, la que actua de manera transparent, la que gestiona amb rigor, la que impulsa la participació ciutadana, i que assumeix plenament les seves responsabilitats, i que, segons vostè, en el cas del projecte Castor, sembla que s'hagi obviat una gran part d'estos principis de bones pràctiques i destaca, no?, la falta de transparència i resposta per part de l'Administració estatal pel que fa a l'accés a la informació que han anat demanant i sollicitant, els diferents documents públics que conformen la totalitat de l'expedient administratiu del projecte Castor, i les dificultats que això ha comportat, la qual cosa, des del nostre grup parlamentari, també volem traslladar a la resta de grups: podem donar-ne fe, ja que fa molts anys que també a través dels nostres representants al Congrés i al Senat hem estat demanant certs informes que tampoc no se mos han facilitat.

La meua pregunta és poder-li preguntar quines són estes informacions, d'una manera més detallada, a les que no s'ha pogut tindre accés? Si creu que hi ha algun document en concret que seria interessant que se sabés i que insistíssem que se'ns mos facilités esta documentació.

I també voldria preguntar-li que, donades les circumstàncies, no?, que hi han ara a Madrid..., voldria ressaltar-ne dos: per una banda el canvi de govern que ja hi ha hagut, i, per altra banda, que també s'ha impulsat una comissió d'investigació sobre el tema del Castor. Donat que l'informe és anterior, si també hi segueixen treballant, i, en cas que s'hagin ficat en contacte amb el nou Govern, si la resposta i la falta de transparència o la bona voluntat d'intentar facilitar esta informació és la mateixa que havíem tingut fins ara, o seguim en la mateixa línia, o si creu que hi ha una predisposició. I, en tot cas, si encara no s'ha fet esta gestió, també agrair-li que en cas que es faci, mos mantinguen, també, informats.

L'altra pregunta que li voldria fer –per no repetir-me, perquè aquí som diversos grups i algunes ja s'han anat fent– és preguntar-li, sobretot, qui creu que..., sobre esta auditoria, no?, que acaba conclouent lo seu informe, sobre estes cinc fases, que mos porten a pensar que realment va haure-hi les actuacions d'Escal UGS en cada una d'estes fases, va donar a entendre que segurament va haure-hi dol i negligència, i per la qual cosa vostè creu que s'hauria de fer esta auditoria, no?, que hauria d'incloure una part important tècnica. Qui creu que hauria de fer esta auditoria i este informe tècnic, no?, per què tinguéssim la seguretat que realment acabe sent també transparent i realista amb lo que realment va passar.

I una última pregunta que li voldria fer, que se m'ha quedat... Vostè, durant l'informe, a part d'explicar la poca col·laboració per part del Govern central, sí que destaca la col·laboració que ha tingut amb la gent de la plataforma, inclús amb lo mateix ajuntament d'Alcanar, en facilitar-li molta de la informació. També voldria preguntar-li si en algun moment també es va intentar tindre esta col·laboració amb lo mateix Escal UGS i quina va ser la resposta que en van tindre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara pel Grup Parlamentari Junts per Catalunya, el senyor Narcís Clara.

Narcís Clara Lloret

Gràcies, president. Benvingut, senyor síndic, i altres membres de la institució. A les persones que han vingut des del delta de l'Ebre, diputats, diputades... Bé, hi han dues qüestions, d'entrada: una és la descripció del que va passar el setembre-octubre del 2013, i l'altra és els motius pels quals va passar.

La primera jo crec que està absolutament ben establerta. És a dir, a dia d'avui no he trobat ningú que negui la relació directa entre la injecció de gas i els terratrèmols que van ocórrer. A més a més, va quedar palès fa quinze dies, amb la intervenció del doctor Giner, i ho és, manifestament, en els treballs de l'MTI i de Harvard.

Dit això, per tant, em concentraré, jo, pròpiament, més en l'informe de març del 2018, que demana una auditoria tècnica. En aquest sentit, primer de tot, senyor síndic, felicitar-lo per l'informe, per aquest informe «Projecte Castor: bases per a una auditoria». Tal com va afirmar el doctor Josep Giner en aquesta comissió ara fa quinze dies, els dos principals organismes que han fet informes tècnics sobre el projecte Castor, és a dir, el de l'MTI-Harvard i el de l'Institut Geològic y Mínero de España, difuminaven una mica la informació rellevant al llarg dels seus informes. Això jo diré que també és natural, perquè aquests informes són d'una –especialment, òbviament, el de l'MTI– d'una gran magnitud i, per tant, és lògic que això succeeixi. I, aquesta informació s'ha d'anar capturant a poc a poc. Tot i així, crec que en aquest sentit, l'informe del síndic ajuda i molt en la síntesi d'aquests treballs: és concís, entenedor, i a més a més proporciona unes referències excel·lents.

Bé, tampoc em voldria repetir, com s'ha dit abans, al ser el darrer, però tot i així crec que hi ha una sèrie de qüestions tècniques que cal repetir. I poder caldria repetir-ho tantes vegades com fos possible. Jo no soc, en principi, partidari d'aquesta mena d'actitud, però en aquest cas crec que potser val la pena.

La base de tot el projecte és el model geològic, com ha quedat ja manifestat en aquesta comissió. Les seves dades serveixen per construir el model dinàmic i el geomecànic. Per tant, si partim d'unes dades molt llunyanes, o llunyanes de la realitat, per més bo que sigui el model, no és un problema del model científic, sinó de les dades que es fan servir per fer les deduccions..., les deduccions seran falses, o molt probablement.

Vostè afirma que una auditoria hauria de determinar si està avalat per dades reals o bé és una especulació pseudocientífica, com un altre diputat s'hi ha referit anteriorment. O jo diria potser una incompetència. Perquè, valorem el que s'hi diu, breument –breument. Quatre variables, només.

Primer, sobre l'extensió, l'extensió d'aquest magatzem. L'empresa mateixa, l'Escal UGS, en una compareixença el 2014 al Col·legi de Geòlegs de Catalunya, acceptà que no es coneixia ni l'amplada ni el fons de la cavitat, eh? No estic pas parlant que sigui una caixa, això són mesures, diguéssim, en gros.

Per altra banda, sobre la porositat, en el millor dels casos, perquè es mouen dins d'uns intervals, es fa una valoració de la porositat amb un error del 66 per cent. Les dades científiques estan subjectes a error, totes les experimentals, eh?, forma part del procés, però un 66 és moltíssim, i a més a més en un projecte que té unes conseqüències reals molt importants, com a més a més s'ha pogut comprovar.

Sobre les pressions, el doctor Giner ens deia que bàsicament era una qüestió de pressions, el perquè aquest projecte no havia funcionat. Al marge, per a la pressió del treball, és a dir, l'interval entre la pressió dels fluids del magatzem i la pressió de fractura, queda reduït en un 90 per cent, després dels estudis de l'MTI. Un 90 per cent queda reduït, aquest interval! En el millor dels casos, eh? Podria ser encara pitjor. Jo sempre els dono la millor de les possibilitats.

A més a més, no es va fer un calibratge. Qualsevol experiment a qualsevol laboratori, es demana fer un calibratge amb les dades reals. I les dades experimentals s'ha pogut comprovar que no quadren amb el model. Si a més a més hi afegim que es va valorar en un primer moment que quedaven 35 milions de barrils de petroli en

el magatzem i que en realitat n'hi havia entre 3 i 5, és a dir, aproximadament un 90 per cent menys, arribem a la conclusió que els errors en les dades experimentals són molt rellevants. És inacceptable.

Per no dir, perquè no se n'ha parlat, sorprenentment, que segons l'informe de l'MIT hi ha una possibilitat de fins i tot haver-hi un terratrèmol de 6,8 en l'escala de Richter. Bé, 4,3 va ser una desgràcia, però, clar, imagini's vostè què pot ser un 6,8; només han de buscar els possibles efectes que pot tenir un terratrèmol d'aquesta magnitud.

Per tant, aquest grup parlamentari comparteix la seva tesi que cal dur a terme una auditoria tècnica, i en aquest punt és on voldria fer-li algunes preguntes, que potser alguna sí que se solapa amb la d'algun altre company diputat o diputada.

Quines són les dades que haguessin estat necessàries per aprofundir en el seu informe i que no han estat disponibles? –pel motiu que sigui, òbviament.

Segona. La seva institució ha tingut contacte directe amb altres organismes implicats en l'estudi d'aquest projecte? És a dir, més enllà dels informes, dels articles científics, de qualsevol altra informació escrita. És a dir, amb Escal UGS, amb l'MIT, Harvard, amb l'IGME, amb l'auditora Gaffney, Cline and Associates, per tal de rebre informació més enllà d'aquests articles publicats.

S'ha aprofundit en algun aspecte des de la publicació del seu informe? És a dir, això és del març del 2018; potser hi ha hagut informació suplementària, o potser hi ha hagut un retorn per part d'algun d'aquests organismes, amb alguna puntualització en el seu informe. És per saber-ho, eh? Res més que això.

Tercer. A la pàgina 8 d'aquest informe seu, en l'apartat del model de flux, es pot llegir: «Per què no es va seguir el codi de bones pràctiques establert per la indústria per a les injeccions de gas?» Si pot ser, ens podria explicar breument quines són aquestes pràctiques i per què s'afirma que no es van seguir?

I una pregunta que ja ha estat realitzada. Qui pot auditar? El doctor Giner, com ja ha dit la diputada Sirvent, va proposar que potser l'NPD –el Norwegian Petroleum Directorate– seria una bona opció, donada la seva experiència en el mar del Nord. Com tots vostès saben, fa dècades que es treu petroli en grans quantitats des del mar del Nord, a la costa noruega. Ha pensat la seva institució en organismes adequats, si és aquest o un altre, per a aquesta auditoria?

Bé, una vegada més, felicitar-lo per l'informe. I res més.

El president

Gràcies, diputat. Si de cas, el síndic tindria vint minuts, i si després ho considere pertinent, obrirem una segona ronda de preguntes.

El síndic de greuges

Gràcies. Abans de res, demanaria que no es confongués el Síndic de Greuges amb el Govern de la Generalitat ni amb el Govern d'Espanya. Al síndic li toca defensar drets, assenyalar on hi han lesions de drets, i proposar camins de solució d'aquests drets, però ni molt menys és qui ha de proposar les polítiques públiques, i encara menys els avals tècnics que han de fer basament d'aquestes polítiques públiques.

Així i tot, primer, em sorprèn –perdonin, eh?, si molesto algú, ho sento– que no es parli en primer lloc dels afectats. Afectats directíssims des del punt de vista financer ho estàvem a punt de ser tots els contribuents de la hisenda espanyola, i també directament tots els consumidors. Ho estàvem a punt de ser, d'afectats, perquè estava a les factures del consumidor, allà, i a més, a part del consum i les factures, hi havia una sèrie de projectes i despeses que comportaven gas que també pagaríem els contribuents.

Però no, jo em refereixo als afectats que, durant mesos, cada nit pensaven en el cotxe que tenien a la porta de casa amb la maleta, si havien de sortir corrents perquè hi havia un terratrèmol. Faci's la idea, com a mi se m'ha explicat en aquelles terres,

d'estar mesos patint la síndrome que potser han de sortir a la carrera perquè hi ha un terratrèmol. I encara no sabíem les dades que ha donat MIT, sobre el tema del terratrèmol. I pensin a més que estem parlant d'un territori –i es podria fer tremendisme, i aquest síndic en els seus informes no n'ha fet ni un gram– on molt a prop hi han nuclears, centrals nuclears. Però ara pensin només en l'efecte d'hàbitat familiar i de convivència de mesos amb aquests terratrèmols. És que la terra d'Alcanar s'havia tornat boja? La d'Alcanar, i Vinaròs, i que començava a bullir i a tremolar? O d'on sortia això? Han passat anys, fins que ara comencem a fer un lloc comú que venia de la plataforma.

Però per què dic que em sorprèn que no ens amoïni tant això? Perquè la primera resposta als afectats potencials, des del punt de vista humà, encara que siguin centenars... A Sant Carles de la Ràpita es va trencar la canonada de conducció d'aigua, eh? Sant Carles de la Ràpita no és un poblet petit. La canonada de conducció d'aigua es va trencar per aquests terratrèmols. Doncs ara pensem en com s'ha de compensar aquesta gent. És a dir, «no, no, com que no hi ha lligam causa-efecte, no hi ha compensació», i no hi va haver ningú que va bellugar un dit per ajudar en aquest tema. Fins i tot quan jo demanava a les autoritats pertinents que tornessin a fer un cens dels possibles afectats, ja no hi havia motiu per fer-lo, i continua havent-hi motiu, si de cas, per fer-lo. Ja sé que el dany moral és molt difícil de valorar, però hi han altres danys que es podrien valorar, i també el moral, inclús, com es fa en alguns casos. Això, primer tema.

Segon tema. El síndic s'ha vist amb la plataforma, i torna a lloar la tasca d'estudi i documentació que porta la plataforma, i els demano que els facin molt de cas amb tota la maduració que porten en el seu bagatge. S'ha vist amb pràcticament tots els col·legis professionals haguts i per haver en aquesta matèria, des d'enginyeria fins a geologia, fins a temes ambientals; amb també, evidentment, els col·legis d'advocats; s'ha vist amb les universitats de casa nostra, amb el doctor Giner però també amb altres experts de les universitats.

I hem tingut coneixement dels informes, no en conversa ni amb treball directe, de l'MIT –que no és Harvard, eh?, l'MIT està al mateix barri que Harvard, a Cambridge, que està a l'altra banda del riu de Boston, però no és Harvard, no ho confonguem, són dos centres radicalment diferents–, i amb l'Institut Geològic Mínero nacional. Hem tingut reunions amb Enagas, tant al seu màxim nivell com després amb informes concrets d'Enagas, que és la que formalment ha heretat el control de la matèria a partir de l'acord.

Hem tingut relacions amb el Banc Europeu d'Inversions, directes, amb equips tant sobre el terreny, que hi vam enviar una missió per estudiar i dialogar amb tots els implicats, com després, a través de la seva institució, i amb qui jo d'aquí poques setmanes tornaré a tenir trobades per altres matèries però parlarem d'aquest tema, també. Ja ens deien que les seves impressions no eren ni molt menys transparents sobre per què es van concedir els bons que cobrissin durant uns mesos aquesta inversió tan important; ja ens advertien que això no arribaria mai a ser expressat per la màxima autoritat del BEI –si més no aleshores; veurem ara, a mesura que anem gratant i vagin sortint coses–, però que trametien a l'autoritat del BEI al màxim d'aquestes informacions.

Ens vàrem veure amb la defensora del poble europeu, que és l'encarregada institucionalment de totes les matèries que afecten la Comissió d'Europa, la senyora O'Reilly, que és la que va plantejar dues reivindicacions, i tornem a demanar-li que ho torni a plantejar ara a partir del que també anem descobrint.

Nosaltres en aquest treball evidentment vam acudir a la Generalitat, i la Generalitat en temes de protecció civil havia actuat, havia actuat en altres qüestions territorials, però no havia actuat aleshores a valorar l'impacte ambiental. En una de les conclusions de l'informe que tenen vostès, el primer dels dos, es diu que el síndic demana al Departament de Territori i Sostenibilitat que valori si l'activitat de la pla-

taforma ha causat danys al medi ambient, i, si és així, que instrueixi expedient per determinar si hi ha hagut infracció i, si escau, que insti el causant a la reparació.

Que els quedi clar que també diem en l'informe, i ho he dit de paraula aquí telegràficament, que es van canviar els límits marítics, perquè la duresa d'alguns aspectes mediambientals de la normativa catalana és superior a la de la Comunitat Valenciana, sense tenir en compte que, encara que correguessin el límit marítim, les cavitats subterrànies podien continuar ocupant espais que correspondrien al domini de la Generalitat de Catalunya.

Però es va arribar a fer això, que em fa parlar d'un altre tema. Diguin-ne vostès negligència o no; opacitat, tota. Indicis que es va especular amb informacions, tots, començant pel que acabo de citar. Nosaltres, en aquest sentit, hem estudiat a fons la sentència del Suprem sobre el que s'ha citat aquí, i el Suprem deixa molt clar que hi ha dret a la compensació sempre que la plataforma fos operativa i no hi hagués dol o negligència.

Algú dels presents creu que la plataforma és operativa avui, amb totes les dades de què disposem? I algú dels presents dubta que si més no hi va haver negligència? Per què no es va tenir en compte l'informe de l'Observatori de l'Ebre? S'han llegit l'informe de l'Instituto Geológico Minero nacional? L'han llegit? Ho diu. I és anterior al que estem parlant, eh?

Saben vostès que encara no coneix ningú de forma transparent tot el relat de les injeccions de gas amb les seqüències horàries i amb els efectes que produïen? Avui, eh? Encara no se sap. Com en diríem, d'això? Quin qualificatiu aplicaríem a aquesta forma de jugar amb un tema tan important, que afectava tanta gent, d'una banda, ho torno a dir, per la dimensió humana, i de l'altra per la dimensió financera i del que significava l'erosió tant del consumidor com de la hisenda, i que hi haguessin aspectes molt importants...?

Quina resposta hi havia? La passivitat. M'agradaria que algun dels presents em cités una sola acció de defensa de tot això per part dels responsables, una de sola. Quan les autoritats d'Escal a nosaltres ens deien que «no ha lugar» perquè no hi ha cap connexió entre la injecció i els terratrèmols, el senyor Del Potro, i ho deia a tort i a dret. I ho tenen tant a les reunions que poguessin haver tingut com les nostres, com ho tenen també els mitjans de comunicació. És que no s'estaven de dir-ho, i ho han declarat judicialment, fins que han començat a aparèixer informes molt seriosos.

El de l'MIT és demolidor. Evidentment, que té unes prevencions dels marges que s'han citat, només faltaria. Fins i tot hi ha qui dubta que les matemàtiques siguin ciència exacta, però, per descomptat, tots aquests estudis geològics no són mil per mil exactes, i deixen uns marges. Però el gruix de l'estudi també el coneixen vostès, per més extens que sigui, és categòric, però connecta amb el de l'*instituto* i amb el de l'Observatori de l'Ebre. No és que ens hagin descobert la sopa d'all. Ens ho han dit d'una manera molt més externa, pretesament més objectiva –per mi l'observatori i l'*instituto* són perfectament objectius, quan fan informes d'aquest calibre–, però ara el tenim ja aquí damunt la taula.

Així i tot demanem una auditoria tècnica, però no per deixar de qualificar tot el que ha succeït –així i tot demanem una auditoria. Per què demanem una auditoria tècnica. Perquè com que no es belluga al ritme que s'hauria de bellugar aquest tema, la peça que faria decantar-ho per complet seria..., vostès perdonin, i respecto molt l'opinió del senyor Giner, poden anar a buscar tècnics a Noruega, però ho ha d'encarregar el Gobierno de España. Suposo que m'entenen. El que tindrà autèntic valor i transcendental per canviar les coses serà si l'encàrrec i el pagament ve del Govern d'Espanya, i per descomptat el síndic recomanaria que es busqués la gent més preparada, però en nom de l'autoritat que pot entrar a que aquesta auditoria tingui els efectes corresponents.

I la segona gran qüestió, des del punt de vista de tribunals. Mirin, la sentència del Constitucional és inequívoca, i, torno a dir-los-ho, és *ex tunc*, que per a un es-

tudiant de primer de dret que li comencen a ensenyar vol dir «que no ha existit des de l'origen». És evident que és una sentència que diu «no es pot indemnitzar com s'ha indemnitzat», però perquè no ha existit la indemnització aleshores. I si no ha existit, independentment que ara algú busqui un altre vehicle per indemnitzar –ja ho justificarà com vulgui justificar-ho, feina tindrà–, la que es va fer no hauria d'existir, i per tant s'ha de retornar.

I en aquest sentit, aquest síndic, i permetin que els ho llegeixi, està totalment d'acord amb l'incident que va fer el Parlament de Catalunya demanant-ne l'execució, i crec que el va firmar el senyor Bayona, quan diu «una qüestió especialment controvertida com és el compliment de les sentències del Constitucional, recordant que es va reformar legalment el Constitucional per temes del procés de Catalunya, pel que no es pot ometre a l'hora de reclamar l'execució d'una sentència com el cas Castor, i així conclou el considerat que els poders d'execució són resolucions plenament coherents amb la Constitució, malgrat que aquestes facultats» –i continuo llegint– «no estan expressament recollides a la Carta Magna. Per tot això s'afirma que el Tribunal Constitucional ha de prendre les mesures pertinents per executar la sentència» –ho diu aquest Parlament, ho diu el seu organisme– «per a la protecció del conjunt dels ciutadans que s'han vist afectats pel deure d'aguantar la càrrega patrimonial imposada pel legislador al decret de la compensació en contra de la Constitució.» Això és el que demana el síndic: que es busquin tots els botons a prémer perquè això es faci realitat.

Quan nosaltres ens reuníem a Alcanar –i celebros que hi hagi ara l'alcalde d'aleshores a Alcanar, a la sala– amb els afectats més directament, evidentment que patíem per les qüestions immediates, i els puc garantir que el que estem discutint ara no estava en absolut a primera línia de la nostra preocupació; ara sí.

I en aquesta comissió –que torno a felicitar que es constitueixi, que tant de bo la facin avançar tant com puguin–, a les seves conclusions siguin prou decidits com per no tornar a caure en una passivitat que va ser plena per part d'alguns governs, i una miqueta per part d'aquest mateix Parlament.

Gràcies.

El president

Gràcies. Podem fer un segon torn. *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Doncs moltíssimes gràcies per les... *(Veus de fons.)* Sí? No?

David Cid Colomer

Només...

El president

Diputat..., sí?

David Cid Colomer

Comparteix bona part de les reflexions que feia en aquest cas el síndic. Només, per introduir-hi un petit matís, que va haver-hi alguns grups que el mateix setembre i octubre de l'any 2013 van reclamar en aquest cas, no?, la clàusula del projecte, perquè enteníem que els terratrèmols que estaven havent-hi el setembre i octubre de 2013 estaven relacionats amb el projecte Castor, no només el grup el qual em precedia a mi abans, però crec recordar ara que la diputada Hortència Grau i, fins i tot, la diputada Laia Ortiz al Congrés dels Diputats ho van demanar, i crec que va haver-hi altres grups.

També ho dic per, no?, acotar, en tot cas, reflexions que fa el síndic, que jo comparteixo, sobre la passivitat institucional que va haver-hi. Però, en tot cas, cadascú en funció de les seves responsabilitats va fer el que va creure convenient.

El president

Algun grup més? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Doncs moltíssimes gràcies a tota la gent del síndic, al síndic mateix, l'adjunt i el seu equip. Moltíssimes gràcies.
Fem cinc minuts per poder fer el canvi de compareixences.
Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i dos minuts i es reprèn a un quart de cinc i vuit minuts.

El president

Doncs tornem-hi.

Compareixença de Cristina Reverter Cid, membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia

357-00129/12

Ara tenim aquí, a la meva dreta, la nova tongada de compareixences d'aquesta tarda, la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia: hi ha la senyora Cristina Reverter i el senyor Evelio Monfort. Començaríem, segons m'han dit, per la senyora Reverter i després passariem al senyor Monfort. En total, vint minuts; si ho consideren, doncs, deu i deu, o com s'ho hagin repartit.

Moltes gràcies.

Cristina Reverter Cid (membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia)

Bé, bona tarda. Primerament voldríem agrair a tothom la invitació que se'ns ha fet, també especialment des del Parlament de Catalunya, per comparèixer avui i explicar la nostra experiència sobre un projecte molt polèmic com és el projecte Castor d'emmagatzematge de gas.

D'allí on venim per parlar-vos avui, amb el projecte Castor l'any 2013, com ja s'ha dit també aquí en seu parlamentària, vam patir més d'un miler de terratrèmols, gràcies a que l'Administració de l'Estat va girar la cara a la gent perquè hi havia interessos que picaven més fort que els interessos generals i que els interessos de la ciutadania més directament afectada.

A les nostres terres, tant al territori ebrenç com al senienc, i molt especialment el territori del Montsià, d'on venim, estem cansats que s'agullone el nostre paisatge, de que s'espolien els nostres recursos naturals a cop d'especulació i a cop també d'enriquiments injustos. S'han foradat terra i mar amb centrals nuclears, xarxes viàries impuntuals i deficientes, falta d'infraestructures bàsiques i necessàries, parcs eòlics i, naturalment, projectes Castors.

Malauradament, ara per ara, aquest projecte és l'emblema més representatiu de l'especulació pura i dura, dels negocis espuris entre l'Administració pública i el sector privat, més procliu a afavorir els interessos de les grans empreses de l'IBEX 35 que a defensar els drets dels ciutadans.

Però potser es preguntaran per què ens vam oposar fa molts anys a aquest projecte. Aleshores ja vàiem la magnitud de la tragèdia, del malbaratament dels diners públics, de la desídia de l'Administració a l'hora de controlar un projecte d'aquesta envergadura, de la falta de rigor, de la falta de vergonya de dir-nos, quan vam demanar la traducció d'una molt bona part d'aquesta documentació al castellà perquè estava redactada a la llengua anglesa, «el anglés es el idioma internacional de redacción de estos proyectos, que desgraciada o afortunadamente no es el español».

Ha estat una instal·lació gasística desastrosa, sobredimensionada, mal feta, mal concebuda i mal dissenyada, que ha tingut des del primer dia tota la maquinària de

l'Estat al seu favor des del moment en que la van declarar com un projecte energètic prioritari i urgent.

Deixeu-nos dir que al municipi d'Alcanar hi ha hagut des del començament l'oposició més important a aquest projecte, juntament també amb l'Ajuntament d'Alcanar aquí present, a qui permeteu-nos que agraïm també el seu suport durant tots aquests anys. Potser aquesta oposició de la Plataforma del Sénia, però molt especialment de la gent del Sénia, ha estat perquè fa molts anys, els anys setanta, vam patir el greu accident dels Alfacs. I també –també–, i especialment també, i permeteu-nos-ho dir, perquè tenim un sentiment de pertinença a la terra que no és ni millor ni pitjor que cap altre, però sí que potser no tenen altres poblacions veïnes o que no tenen potser de la mateixa manera.

Seria molt llarg d'anomenar tot el que hem estat fent des de l'any 2007 fins a l'actualitat, però sí que els podem dir que hem picat a la porta de totes les administracions. Hem anat al Parlament Europeu, a la Comissió Europea, al Defensor del Poble Europeu; hem anat a Madrid a parlar amb diputats i senadors; hem fet reclamacions davant del Síndic de Greuges de Catalunya, davant del Defensor del Poble Europeu, de l'espanyol, de les administracions autonòmiques valenciana i catalana. Hem presentat denúncies i recursos administratius, alegacions i peticions de tot tipus en totes les publicacions que s'han fet d'aquest projecte.

Fa anys fins i tot vam venir al Parlament de Catalunya per a demanar que aquest projecte no es tirés endavant i a demanar sobretot també el seu desmantellament, no pagar per una gestió vergonyosa dels diners públics i de l'assumpció de responsabilitats. I és que no hi ha cap altre projecte a Espanya ni molt menys a Europa amb una clàusula indemnitzatòria també pel dol i negligència. És a dir, l'empresa concessionària té dret a cobrar també si ho fa malament.

Sense anar molt lluny, l'any 2015 el Parlament Europeu va demanar a la Comissió Europea i per extensió al Banc Europeu d'Inversions, que és un dels avaladors més importants del finançament d'aquest projecte, que «tomen medidas a fin de evitar que los ciudadanos españoles tengan que abonar 1.300 millones de euros en compensación por un proyecto precedido de una evaluación desastrosa». D'aleshores ençà no ha fet ningú res més.

El mateix ministre d'Energia de l'anterior Govern del Partit Popular, el senyor Álvaro Nadal, va dir en seu parlamentaria: «Era un proyecto demasiado grande, demasiado caro y que encima tenía un error de diseño tan grave que provocó todos los problemas que provocó.» Si «tenía un error de diseño tan grave», per què s'ha hagut de pagar? Per què hem indemnitzat?

Si anem uns anys enrere i fem memòria, l'any 2007 Escal UGS, l'empresa concessionària, va publicar un anunci al Butlletí Oficial de l'Estat que deia: «No se garantiza que todos los solicitantes que reúnan las condiciones mínimas establecidas y cumplan con los criterios de selección establecidos por la entidad contratante resulten seleccionados para presentar ofertas.» És a dir, de garantia zero.

El 2 d'agost de 2007, en ple estiu, va sortir publicat lo famós anunci de concessió d'aquesta explotació per la Subdelegació del Govern a Castelló. L'únic que sabíem en aquell moment era que es tractava d'una instal·lació de gas en «aguas de Castellón»; no en sabíem res més. Posteriorment vam saber que era una planta terrestre, un gasoducte i una plata marítima, i que la planta terrestre estava situada a quilòmetre i mig del nucli d'Alcanar, tot i que està ubicada actualment al terme de Vinaròs que és el terme veí.

Molt aviat l'empresa concessionària, Escal UGS, va començar a fer propaganda de les excel·lències i virtuts del projecte Castor. Havia de donar i proclamava així moltíssims diners al municipi de Vinaròs, havia de treure de la crisi, de l'atur, tot el municipi i molta gent d'altres comarques veïnes. A més a més signava convenis per incentivar l'ocupació, convidava a viatges a Bermeo, anava tancant boques i

més boques de manera que alguns sectors contraris van acabar veient amb bons ulls aquests cants de sirena, i entre ells l'Ajuntament de Vinaròs també ho va fer.

Però parlem ara també de l'impacte ambiental d'aquest projecte, un impacte ambiental de vergonya que va començar a fer les primeres passes fa molts anys, un estudi d'impacte ambiental que..., no hauríem pensat mai que com a ciutadans veuríem aquesta magnitud de la tragèdia. Estava ple d'incongruències, tenia una falta total de sensibilitat ambiental i paisatgística. Per només citar-los-en uns exemples, deia: «No siendo necesario elaborar una política de prevención de accidentes graves, ni un informe de seguridad, ni un plan de emergencia interior de cara a su presentación frente a las administraciones. Y con respecto a los cetáceos su afección es más limitada que la de las aves al contar con una mayor capacidad de huida de las manchas del petróleo.» Això, senyors i senyores, és un exemple del que és l'impacte ambiental d'aquest projecte.

Un projecte, a més a més, amb autoritzacions administratives donades perquè sí; amb una administració contestant reiteradament per boca d'una empresa amb interessos privats i lucratius. L'Administració, a més a més, s'ha negat reiteradament a donar-nos la informació que hem demanat, tot i que no únicament hi tenim dret com a ciutadans, sinó, sobretot, com a afectats que som, en viure més a prop de la planta terrestre que cap altre municipi.

Però si no n'hi ha prou, la Generalitat Valenciana, que és on s'ubiquen les competències –la Generalitat Valenciana– pel que fa a la planta terrestre d'operacions, classifica aquesta activitat com a potencialment contaminant, amb una taxa d'emissió per ventament en extracció de 25.700 tones de CO₂ l'any, i és molt, moltíssim.

A més a més, l'empresa concessionària diu que hi han vuitanta-cinc impactes comptats amb els dits –ni vuitanta-sis, ni vuitanta-quatre–, zero són severes i zero crítics, i l'Estat ho dona per bo. Un «con respecto a los cetáceos, su afección es más limitada que la de las aves, al contar con una mayor capacidad de huida de las manchas del producto» l'Administració el tolera. No només això, ho tolera tot.

Però seguim amb més despropòsits d'aquest projecte. Tenim el fraccionament del gasoducte, un gasoducte que a més a més l'Administració, per evitar l'estudi d'impacte ambiental, va trossejar, va autoritzar-ne el trossejament, a través d'una resolució de l'any 2009 que emet la secretària d'Estat de Canvi Climàtic d'aleshores, i actual ministra del Ministeri per a la Transició Ecològica. (*Veus de fons.*) Sí, gràcies.

A més a més, tenim també una sentència l'any 2014 del jutjat contenciós administratiu de Castelló que estima una demanda, presentada per una empresa privada, contra l'acord de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Vinaròs, que es va convocar per urgència un 28 de desembre de l'any 2009 –dia dels Sants Innocents, a més a més–, que anul·la l'licència urbanística per a la planta terrestre d'operacions. I per què l'anul·la? L'anul·la per excés d'edificabilitat; a més a més, per incompliment del planejament urbanístic de l'Ajuntament de Vinaròs, per augment de les densitats màximes i perquè, casualment, s'adonen que la planta terrestre està ubicada en terrenys rústics i no industrials –tot casualment.

Però parlem també de l'empresa concessionària, parlem d'Escal UGS. No havia realitzat mai cap activitat d'emmagatzematge de gas en un magatzem d'hidrocarburs. Tampoc havia exercit aquesta activitat a través de cap altra empresa filial o externa. No tenia cap soci amb una participació superior al 25 per cent del capital social que hagués exercit l'activitat d'emmagatzematge. No disposava de maquinària, material ni equips tècnics, propis o cedits, per explotar un magatzem d'aquesta envergadura. De fet, l'any 2005 només tenia un treballar; l'any 2006 en tenia dos, i l'any 2007, quan tot això se va sobredimensionar, en tenia sis. Amb sis no sé si es pot fer una activitat com aquesta, d'aquestes proporcions. A més a més, d'acord amb l'informe financer –que podem aportar, perquè tot això que portem ho tenim documentat–, l'empresa estava qualificada amb un risc alt i, tot i així, l'Administració li va donar carta blanca.

I ja no parlem dels negocis publicoprivats, amb una vulneració flagrant de la normativa contractual, de falta de separació d'activitats que exigeixen nombroses directives europees. Ha estat la mateixa ACS, empresa accionista majoritària d'aquest conjunt d'empreses, que s'ha anat autoadjudicant-se contractes d'obres a les seves pròpies empreses, amb la qual s'ha inflat el marge de benefici industrial, que, en molts casos, ha anat del 5 per cent al 17 per cent, i això sens cap justificació.

Tenim un informe confidencial de la Secretaria d'Estat d'Energia, de l'any 2012, que els el podem aportar, que diu: «Resulta evidente que la figura de contratista y contratante coinciden: ACS. Esto es una fuente de conflicto de intereses, puesto que la mayoría del consejo de Escal está vinculado con el grupo ACS (Cobra).» I l'Administració tampoc va dir res, ni una ni l'altra.

Una obra que, d'acord amb els càlculs, en una fase molt inicial estava pressupostada en 250 milions d'euros, això l'any 2003. Després d'aquests 250 milions, va sortir una publicació al Butlletí Oficial de l'Estat que ja valia 400 milions, però que, curiosament, ha acabat amb una xifra de 4.730 milions a pagar en trenta anys de la butxaca dels ciutadans, de tots i de cadascun de nosaltres.

Qui hi ha sortit guanyant, aquí? L'Administració? L'empresa? Els ciutadans? Què ha arriscat l'empresa? No res. Què ha arriscat l'Administració? No res. Què hem arriscat tots? Ho hem arriscat tot.

La despesa es va descontrolar tant que la Comissió Nacional d'Energia en un informe de l'any 2012 va denunciar «partidas adjudicadas directamente en el Castor que pueden haber supuesto costes adicionales para el sistema». I llavors l'Estat se n'adona i posa fil a l'agulla, però ja era tard.

Aquest informe confidencial de la Secretaria d'Estat d'Energia de l'any 2012 diu explícitament: «No hubo un sistema transparente de adjudicación ni otras ofertas. Fue autoadjudicado sin precio.» Això, lo contracte de la planta terrestre d'operacions. A més a més, tenim també documentat un informe de l'Advocacia de l'Estat que diu: «La grúa plataforma del proceso de la planta:» –per un import d'1.800.000– «son insuficientes las justificaciones aportadas por el promotor para justificar la imposibilidad de realizar un concurso para estos servicios.» A més a més, també s'havia autoadjudicat un import de 180 milions d'euros per a la planta terrestre d'operacions de manera directa: «Se consideran insuficientes las justificaciones aportadas por el promotor para justificar la imposibilidad de realizar un concurso por estos servicios, y destacando la pertenencia al grupo ACS de la empresa Cobra, en lo que constituía patente supuesto de autocontratación.»

Mentrestant, tots els advertiments que havíem fet des de la nostra associació al Banc Europeu d'Inversions perquè no financés aquest projecte donat el seu risc..., finalment el Banc Europeu d'Inversions l'any 2013 emet una nota i diu: «Se congratula del éxito de la primera iniciativa de los *project bonds*», i posa damunt la taula un feix de bitllets que són 500 milions d'euros: 300 milions d'euros, per una banda, i 200 més en una línia de liquiditat. Cinc anys després, l'any 2018, lo mateix Banc Europeu d'Inversions emet un altre informe i diu «oh, sorpresa!, mos hem equivocat»: «No evaluó ni controló de forma adecuada aspectos como el riesgo sísmico en la financiación del Castor.» I no passa res.

L'any 2014, l'empresa Escal UGS renuncia a la concessió. Se'n renta les mans com Pilats, tanca el «xiringuito» i penja un cartell que diu: «Liquidación por pronto pago.» Amb un real decret llei cobra. L'Estat li paga al cap de trenta dies i per urgència més de 1.300 milions d'euros, això després d'haver posat en risc la nostra seguretat i la nostra vida, a canvi d'uns diners que paguem per tota la negligència a una empresa que ni tenia capacitat ni tenia recursos, ni materialment ni econòmicament podia haver finançat aquest projecte, podia haver-lo posat en marxa.

A més a més, si parlem de seguretat, podem dir moltes coses, però potser..., amb un exemple molt il·lustratiu: «El medio principal de evacuación del Castor es el helicóptero, suponiendo que haya helicópteros disponibles en las instalaciones.» O per

exemple: «El efecto solar de la radiación de un día caloroso en el Reino Unido.» Això és l'informe de seguretat d'aquestes instal·lacions. O: «Se proponen unos criterios de daño adecuados.» «Adecuados» per a qui? Per al senyor Florentino Pérez, que en un programa de televisió se va atrevir a dir que «no hubo temblores ni en el epicentro»? «Adecuados» per al senyor Recaredo del Potro, que viu a Madrid i va cobrar? Per a l'Administració de l'Estat, que firma sense mirar els papers? Com és possible fer això i no dir res?

Tenim un informe d'un test de fuites de gas, que l'empresa presenta firmat, a més a més, per un professional, contractat per Escal UGS, que diu: «Se recopilaron datos de ciento trece sondeos perforados en estas áreas de los cuales solo se dispuso de datos de los ensayos de fugas en treinta y ocho de ellos. No se pudo disponer de datos del campo Amposta», que és precisament allí on hi ha hagut tota la desproporció i els terratrèmols. A més a més diu: «De ellos, tres no estaban completos, conociéndose únicamente que no dieron fugas pero no la presión máxima alcanzada.» Aquest informe, signat per José Luis Carmona, enginyer en mines, i tampoc passa res.

La indemnització del Castor que els contribuents pagarem a l'empresa ACS –la paguem, l'estem pagant, de fet– suposa gairebé el 54 per cent del deute total del sistema gasístic espanyol, que no és poc.

No existia cap pla d'emergències. No hi ha cap pla de desmantellament de les instal·lacions. No hi ha pla de contenció de vessament d'hidrocarburs i, senyors, no hi ha vergonya –no hi ha vergonya.

A hores d'ara, els números són clars: més de mil terratrèmols, 4.700 milions d'euros de forat de deute públic, un gasoducte terrestre anul·lat per sentència judicial, una planta terrestre anul·lada per sentència judicial, un escalètric de formigó que agullona en el nostre paisatge i que suposa una barrera artificial sense precedents, uns costos de manteniment de 18 milions d'euros l'any, i milions i milions de diners llançats al fons del mar, més de tretze mil pàgines de sumari judicial per presumptes delictes de prevaricació ambiental contra el medi ambient i els recursos naturals. I no passa res.

A més a més, tenim una concessió donada a l'empresa que, al nostre entendre, vulnera clarament la Llei del sector d'hidrocarburs. L'article 34 de la Llei del sector d'hidrocarburs parla clarament de les condicions per a l'extinció de la concessió. Diu: «Por renuncia total o parcial del titular, un vez cumplidas las condiciones en las que fueron otorgadas.» Les condicions se van complir? Quines eren les condicions? Precisament eren posar en marxa l'activitat. L'activitat no ha tingut mai una llicència definitiva per a posada en marxa, tenia una autorització de posada en marxa *provisional*, i durant aquesta llicència provisional van ser els terratrèmols.

A més a més, en diversos informes de l'Advocacia de l'Estat, es diu que «para que la renuncia sea válida, se necesita que se hayan cumplido las condiciones en las que fue otorgada.» Se van complir les condicions? A més diu: «Y es lo cierto que, si bien se llegó a extender el acta de puesta en servicio provisional, nunca llegó a obtenerse la aludida acta de puesta en servicio definitiva.» No ho diem nosaltres, està documentat, firmat per l'advocat de l'Estat.

Bé, finalment..., perquè quan l'Administració creiem que passa de ser servidora del que és públic a servir més interessos privats i lucratius, que realment a servir la gent, a servir el ciutadà, vol dir que en la democràcia alguna cosa passa, i potser també els ciutadans en tenim part de culpa, també tenim aquesta part de responsabilitat de no exigir aquestes respostes, aquestes responsabilitats, en definitiva. Això vol dir que tenim un sistema públic que s'alimenta de favors, d'interessos foscos i de mitges veritats. I quan això passa, la gent perdem la confiança en les institucions.

La ciutadania, tots nosaltres, tenim dret a saber, a preguntar i a que se'ns expliquin les coses, a que no se'ns amague la informació ni que se'ns enganye, com aquí ha passat durant tots estos onze anys de projecte de tramitació. Que, quan demanem ser part interessada, no ho fem perquè som enemics del sistema públic, sinó

que ho fem per saber, per saber i per defensar-nos de les coses que estan mal fetes, perquè hi ha una empresa privada que busca negoci. I l'Administració, precisament, el que ha de fer és defensar els ciutadans, que som nosaltres, que som la part més feble del sistema.

I, bé, i al final, al final de la correguda, som tots els que acabem pagant els plats trencats dels quals es beneficia l'empresa privada. I això ha sigut el projecte Castor: ha sigut un llarg camí de despropòsits, consentits per uns i consentits pels altres. I, si això s'hagués mirat quan nosaltres ho demanàvem, realment, ni gastaríem diners ni estaríem aquí.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Reverter.

Compareixença de Juan Evelio Monfort Roig, membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia

357-00130/12

Ara seria el torn del senyor Monfort. Endavant.

Juan Evelio Monfort Roig (membre de la Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia)

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies per haver-nos deixat estar aquí, avui, a explicar les nostres coses. Jo els explicaré, simplement, lo que ha sigut la plataforma i tot lo que hem anat fent. Intentaré ser molt curtet, seran punts petits i, si després volen, ja els desenvoluparem més.

La plataforma es va formar i està formada per gent..., pagesos, petits propietaris, administratius i gent del poble, o sigui, gent que realment ni sabem, o ni sabíem, de gas, ni sabíem de dipòsits ni sabíem res de res, només sabíem que davant d'Alcanar mos posaven una regasificadora. Això va ser el primer que van dir, que ja ho ha explicat la meua companya.

Bé, aconseguim que mos aparten del poble esta cosa, este monstre que hi posaven, mos l'aparten a tres quilòmetres; com a mínim ja no estava davant de les escoles ni del CAP, ni de l'institut, ja era alguna cosa, i mos posem a buscar coses. I un dels nostres companys, que va estudiar només primer de geologia i, després, se va fer pagès perquè trobava que li anava millor per la seua manera de ser, un dia va clicar a l'ordinador «petròleo, Shell» i quatre o cinc paraules més, i va sortir l'informe de la Shell que nosaltres sempre hem dit. Segueixo dient: «No sabíem res de gas», ni mos havia acudit pensar que aquell informe podria desaparèixer d'internet, com després va desaparèixer.

Este informe que nosaltres diem «de la Shell» després ens vam assabentar que era d'una senyora que li diuen Arantza Ugalde, que estava a l'Observatori de l'Ebre. I, d'este informe només mos en vam quedar dos fulls, perquè eren les que mos interessaven, no? Què deia aquest full? Este full deia que, quan hi havia una extracció de petroli per part de la Shell, es van arribar a produir terratrèmols fins a força 4,5 –extracció de petroli–, i llavors diu: «S'aconsella que mai més en estos pous s'hi faça res, ni injectar ni traure cap classe de líquid.»

I, jo penso –i perdonen l'expressió, que pot ser que siga d'allà baix–, si nosaltres érem uns sabocs i això vam ser capaços de trobar-ho, esta gent no ho va trobar? No van ser capaços de saber que hi hauria un problema de terratrèmols, i no quan s'hi fiqués el gas, sinó quan se'n traguera? I, d'això, si m'ho permeten, ja en parlarem després, d'aquí un moment.

Segon punt. Clar, com que mos queixem, diem que no ho volem, fem una manifestació. A Madrid mos citen el gener del 2008 –no sé si era a primers de gener– a

parlar amb el senyor Ignacio Nieto. D'acord. L'Ajuntament del poble, la plataforma, mos n'anem allí i, sorpresa, mos trobem com a invitat especial el senyor Del Potro. Després hem sabut que el senyor Nieto i el senyor Del Potro han fet societat conjunta. Bé, llavors gràcies a nosaltres entenem que els va vindre l'amistat, i, clar, a partir d'aquí han fet tota la resta, no?

En aquell moment mos envia un paper o un històric que fa una comparació, diu què és la planta marina, no?, i ensenya unes roques. Bé, nosaltres..., allí et fan un dibuix i hi dius «doncs, d'acord». Fan dos dibuixos diferents: un és la roca calcària que tenim nosaltres al Delta, i l'altre és una roca molt dura que és la que hi ha a Gaviota. I allí se parla del Castor, del Delta, i se parla de Gaviota, que està al País Basc, dos pedres i dos roques diferents. I diu: «Si una ho aguanta perfectament bé, l'altra també.»

També mos parla allí de diferents pous que hi han per tot lo món, i només s'obliden de parlar d'un, lo Casablanca, que està a l'altra part del Delta. Si haguéssim parlat del Casablanca, potser sabrien el que s'hagués pogut fer i el que no s'hagués pogut fer.

En este informe també es parla d'una cosa..., bé, una cosa ja l'ha dita la meva companya, que van començar amb 400 milions d'euros i allí a Madrid ja estàvem en 800 perquè, clar, els costos havien pujat i com que havien canviat la planta de lloc, doncs, clar, això pujava. D'acord. I també diu una altra cosa: per què és necessària fer aquesta planta i no fer esferes com les que hi han aquí al port de Barcelona. Diu: «Ah!, oh!, és que aquesta planta com a molt costarà 800 milions. Fer catorze esferes, que és la mateixa capacitat que tindria esta planta, en costarà 1.400.» Crec pensar que anem una miqueta per damunt i no tenim gas. O siga, que no ho han encertat molt.

Després una altra cosa, quan l'acord ja es començava..., per Setmana Santa fan l'estudi marí, i amb l'estudi marí a nosaltres un senyor de per allí ens diu: «Xeics! Hi han uns senyors que van en una barca i uns mesuradors, i això és rar.» Bé, doncs anem-ho a veure. I veiem que la barca té una matrícula d'esbarjo. Home, doncs una matrícula d'esbarjo fent proves marines, això no pot ser; denunciem-ho. I ho guanyem, i diuen: «Tenen raó, havia de ser una barca de les reglamentàries per a això.» Pensem: «D'acord, ara ja els hem guanyat.»

Doncs bé, la denúncia, en lloc d'anar al senyor que contractava, va anar al patró de la barca. És com si jo agafó una persona, la contracto, no li pago seguretat social, el pesca Hisenda i la multa la posa al treballador i no a qui l'ha contractat. Però què va passar? Com que la multa va anar per al de la barca, a l'empresa se li va donar la concessió marina. Als quinze dies tenia lo primer crèdit concedit per un banc espanyol de 100 milions d'euros; no està malament.

Ara parlarem del *copiar y pegar* –una part ja els l'ha comentat la meva companya. Se fa un estudi d'impacte ambiental. La primera planta estava a un quilòmetre d'Alcanar, però a quatre de la platja, i allí parla de «*las brumas marinas*». Dius: «Home, a quatre quilòmetres, *brumas*, no moltes.» Però ara que està a dotze quilòmetres, no es va canviar l'estudi d'impacte ambiental, se seguia parlant de «*las brumas marinas*», i de «*las temperaturas en Londres*». Això devia ser un *copiar y pegar* del mar del Nord, que l'heu passat aquí. Ningú va dir res, però bé, així està la cosa.

I ara passem a la gran mentida. Jo els he sentit parlar, a vostès, d'una cosa geoestratègica. I què volen que els diga? M'hauran de perdonar, deu ser que jo n'entenc molt poquet, d'això, però per mi són faves comptades. Primer que tot, hi caben catorze esferes. Les catorze esferes s'hagueren pogut ficar a qualsevol lloc, i amb lo que pagarem n'haguérem pogut ficar no catorze, gairebé quaranta; o siga, que de gas n'haguérem emmagatzemat més en esferes. I després diuen: «No, no, no, però és que això és lo dipòsit més gran que hi ha, un dels més grans d'Europa. A la península li donarà gas durant tres mesos.» Dius: «Home, és molt gran, perquè tot lo gas que s'aconsegueix gastar a tota la península, tres mesos..., aquí hi cap molt de gas.» Fins

que al final vam aconseguir saber la quantitat de gas que es gastava en un any aquí. Saben per a quanta capacitat era? Per a dotze dies i mig.

Si mos tanquen el gas algerià, creuen que en dotze dies i mig això és geoestratègic? O és per a patir fred? Perquè si el tanquen a ple hivern i ha de sortir lo gas durant tres mesos..., és que allò que deien ells dels tres mesos de gas, no eren tres mesos de gas, és lo que costa sortir el gas, que costa tres mesos; si pogués sortir tot de cop, haurien sigut dotze dies i mig. Ni era tan important, ni tan geoestratègic. Ara, per al senyor Florentino l'estratègia crec que va ser completa, no?

Lo ministre Sebastián, cansat de que això anés pujant i pujant, i pujant, i pujant, hi fica un topall, i els diu –més o menys, eh?: «1.250 milions d'euros.» Si diu que lo màxim que es pagarà per esta obra són 1.250 milions d'euros, per què van acceptar eurobons per 1.300 i escaig milions d'euros? S'hauria pogut quedar en 1.250, no? Ho havia dit un ministre feia un any o any i mig abans. En canvi, se van acceptar més diners.

Bé, ara passem a les alegacions. Des de la plataforma, d'alegacions, n'hem fet moltíssimes –però és que poso un accent a la i llarg, llarg, llarg, eh?, *moltíssimes*–, i mos n'han contestat molt poquetes. Si vostès m'ho permeten, els diré que la que més mos ha contestat, perquè mos ha contestat dos vegades..., la primera va ser l'any 2008 en esta reunió que els dic que vam tenir a Madrid. Se'ns va dir... –si m'ho permeten els ho llegiré... *(Pausa.)* Tants papers... *(Pausa.)* Diu alguna cosa així com: «A efectos del dimensionamiento de las estructuras e instalaciones marinas del proyecto...» Bé, és igual. «De acuerdo con la misma, el área de implantación del proyecto está incluida en una zona de aceleración sísmica básica ab inferior a 0,04...» –gigues, entenc que és–, «por lo tanto, catalogada por debajo del riesgo sísmico.» Perquè nosaltres demanàvem, sobretot, que es fes un estudi sísmic.

A la segona vegada que ho demanem a la subdelegació de Castelló, la subdelegació de Castelló mos adjunta un full amb el que li ha contestat l'empresa, que diu lo següent: «Esta gent són uns exagerats. Si ja els vam dir que no hi haurien terratrèmols.» I, per tant, no fan l'estudi que nosaltres vam demanar. Què ha passat? Doncs que hem tingut mil terratrèmols.

També vam demanar unes altres coses. Demanem que es faci un estudi d'impacte ambiental perquè, com la meua companya els ha dit, se va dividir lo tram gassista... *(Veus de fons.)* Sí, acabo, dos minuts i acabo. Se diu: «Ho dividim per la meitat, i per tant no fem estudi d'impacte ambiental.» Diem: «Escolta, s'ha de fer estudi.» Saben lo que ha passat? Que en este moment, com que no s'ha fet l'estudi, este tros és inhàbil, i que no només si volen que es passe per allí el gas s'ha de fer un estudi d'impacte ambiental, sinó que s'ha de fer una altra canalització.

I després l'última cosa, que la meua companya també els ha avançat. Lo dia..., un dimecres, dia 25 de desembre –dimecres–, se presenta a l'Ajuntament de Vinaròs lo permís d'obres de la planta terrestre. Dilluns 28 de desembre, dia dels Innocents, a les vuit del matí, se fa un ple extraordinari on s'aprova la concessió de la planta terrestre. En estos moments, com ella els ha dit, la planta terrestre no pot ser operativa perquè està a un lloc agrícola, al costat té la zona..., que s'havia de fer i no s'ha fet, i a més té més capacitat.

I tenia dos punts més, que si els sembla ja en parlarem després, que un d'ells és el desmantellament, i després, doncs, un altre que penso que també és bastant interessant, que és l'afectació que tenim tota la gent d'allà baix, sobretot els que els ha passat la canonada pel mig i tenen una afectació, que la seva finca no és d'ells i tampoc és de ningú, perquè per allí no pot passar el gas. Però, si els sembla, ja en parlarem després.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Monfort, i gràcies també per la comprensió pels temps. És molt important perquè després puguin tornar, vostès, a respondre als requeriments dels senyors diputats. Per tant, endavant, senyor Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Bona tarda. Primer de tot, gràcies per l'exposició, però sobretot per tota la tasca desinteressada que heu fet vosaltres i tota la gent que està darrere, o, millor dit, més que desinteressada, interessada per defensar uns drets; no és desinteressada del tot, és interessada en defensar d'uns drets.

Primer de tot, jo volia comentar-vos que tot l'exposat, totes les irregularitats que aquí han sortit, suposo que són fruit d'un munt d'investigacions, d'anar estirant el fil. Jo suposo que de tot el que s'ha afirmat aquí, la plataforma compta amb documentació que acredita això, no? Aquesta documentació, a part de les alegacions que han fet, s'han aportat al Govern, o al Parlament, o als tribunals o... Suposo que..., o està només a expenses de que només puguem disposar d'ella o...? Perquè podria ser molt interessant comptar amb aquesta documentació per part nostra, d'aquesta comissió.

Després, jo els faria una petició. Amb la dificultat que té tot aquest seguiment que s'està fent a la comissió, i amb tota la informació que tenen vostès, jo els demanaria una cosa: que, aprofitant aquesta comissió, si féssiu, la plataforma, un seguiment del que aquí s'està parlant..., i qualsevol opinió contrària o a favor del que aquí es parla, tant dels grups com dels compareixents, estaria molt bé que ens la féssiu saber. Jo m'ofereixo a recollir..., almenys, jo estic molt interessat en recollir la vostra opinió sobre el que aquí es parla, no?

I volia fer un petit resum perquè el completéssiu, que és que, de tot el que aquí s'ha parlat, jo entenc que la gran petició que es fa des de la plataforma és que s'arribi a unes resolucions judicials i que s'acompleixin. És el resum més resumit que n'he aconseguit fer, però si hi ha alguna coseta més, m'agradaria que ho completéssiu, d'acord?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Aprofito també per dir que el diputat del Subgrup Parlamentari del Partit Popular, el diputat Rodríguez, m'ha demanat que els demani disculpes, que ha hagut de marxar per un altre motiu parlamentari.

Dit això, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Agrair la presència a la senyora Reverter i del senyor Monfort; també per les explicacions que ens han donat. Jo no els rebatré la primera afirmació que feia la senyora Reverter, en el sentit que a hores d'ara tothom té clar que el disseny d'aquest projecte estava mal dissenyat, eh? A la vista del que ha passat, jo crec que no hi han dubtes. Haurem d'escatir algunes altres coses.

Jo el que sí que els voldria demanar és que ens fessin arribar a aquesta comissió..., almenys el meu grup parlamentari està interessat en això, perquè he intentat buscar-lo i no he aconseguit trobar el conjunt d'alegacions que la plataforma havia presentat. Per què? Perquè jo crec que cal analitzar algunes de les qüestions que vostès han plantejat i que plantejaven en les alegacions, i les contestes que es van introduir en la declaració d'impacte ambiental, que aquesta sí que l'hem poguda consultar, no perquè..., no crec que s'hagi facilitat encara en la documentació que s'ha sol·licitat, però bé, està a les xarxes i, per tant, es pot consultar, i per tant... Però d'allà tampoc no s'acaba de desprendre amb claredat les contestes a totes les alegacions que vostès van presentar, i, per tant, a nosaltres ens interessaria tenir-les per tal d'analitzar-les, analitzar la DIA i poder arribar a les conclusions finals que haurem d'aportar.

I els dic això perquè, també a la vista de l'informe que va efectuar l'Institut Tecnològic de Massachusetts, clar, un pot arribar a la conclusió, també, eh?, de que aquest institut, que té un prestigi –podem estar-hi d'acord o no, però en té–, avala, en certa manera, l'avaluació de riscos que els tècnics del ministeri fan a la declaració d'impacte ambiental. I, per tant, a nosaltres ens interessaria tenir tota la documentació per tal de poder-la analitzar, també amb els nostres tècnics, que ja els dic que no són els del ministeri, són els del Partit dels Socialistes de Catalunya, geòlegs que treballen amb nosaltres, per tal de poder arribar, també, a les nostres conclusions.

Tercer. El senyor Monfort introduïa, i no ha tingut temps d'explicar-ho, però ja li ho pregunto directament: vostès deuen ser..., són de l'opinió que cal desmantellar la planta, la plataforma, i, per tant, si es desmantella la plataforma, s'ha de desmantellar tot el procés, per tant, suposo que està indicant que ha d'haver-hi una reversió en els propietaris originals de..., per allà on passa el gasoducte, suposo que fins i tot la planta, etcètera, eh? Opinió sobre això.

I, després, abans se m'ha..., el síndic també hi ha insistit, vostès també, quan parlem d'interessos generals. Bé, en tot cas, aquí tothom deu tenir la seva opinió sobre què són els interessos generals, perquè, clar, mentre el síndic parlava i vostès parlaven, jo he anat a consultar el Pla de l'energia de Catalunya –segueix vigent, es va aprovar l'octubre del 2012–, i al Pla de l'energia de Catalunya..., no havia passat tot el que ha passat, eh? Hi havia hagut tot el conflicte anterior. Però sí que posa en valor el magatzem Castor, i no només el magatzem Castor, sinó que apunta que encara en necessitem un altre, eh?, i l'ubicava en una part del territori de Catalunya, que, a la vista del que ha passat, ningú més n'ha parlat, però en el Pla de l'energia aprovat pel Govern l'octubre –ho torno a repetir– del 2012, es posava en valor el magatzem Castor i un nou magatzem.

Parlo de l'«interès general», eh?, del fet aquest que a Catalunya, i a Espanya..., i a Europa– perquè més o menys els percentatges de consum d'energia primària en el gas està al voltant del 21,5 per cent, i que la capacitat d'emmagatzematge a Europa és d'un 16 per cent, a Catalunya i a Espanya era d'un 7, eh? En tot cas, és per contraposar..., i no ho discutiré, en tot cas..., perquè segurament la visió sobre els interessos generals són diferents en funció de qui ho acaba analitzant.

I acabo –ara sí, acabo, senyor president. Jo en parlava a l'anterior reunió, jo que sempre he defensat que calia fer una aposta més decidida, a Catalunya, a Espanya, a favor de les energies renovables, segurament els que van elaborar, els que van planificar les necessitats energètiques del conjunt del país ho feien amb ulls de l'any 95, de l'any 2000, que no són els mateixos ulls del 2018, i els objectius energètics, o la substitució de fonts d'energia que es feia en un moment o que es fa ara, eh?

El president

Gràcies, diputat. No era en cap moment la intenció de tallar-lo, eh? Em pensava..., com que havia fet un silenci em pensava que havia acabat. I ja està. Dit això, endavant el diputat Ferro. *(Veus de fons.)* Sí..., no? No, perdó; doncs, el diputat Cid, aquesta vegada. Gràcies.

David Cid Colomer

Bé, en primer lloc, també, des del nostre grup, des de Catalunya en Comú Podem, doncs, agrair-vos tota la feina que heu fet, la vostra exposició, avui, i també tota la tasca que heu anat desenvolupant aquests anys. Que heu liderat, eh?, des d'un primer moment, en aquest cas, l'oposició a aquesta infraestructura. Que, a més a més, segurament, quan vau començar molta gent no n'era conscient, dels efectes que tindria, i potser m'atreuria a dir que fins i tot vosaltres, ni vosaltres mateixos no ho sabíeu, no? Però, en tot cas, agrair-vos tota la feina que heu fet i expressar-vos tot el nostre suport, i, evidentment, posar-nos a la disposició per al que calgui i perquè, com bé dieu vosaltres, tot això encara no ha acabat. I, de fet, també, nosaltres ens volíem, una mica, referir a algunes coses que apuntàveu a partir d'ara.

Nosaltres també creiem, des del nostre grup, que el desmantellament total és al que s'hauria de procedir. Sí que us volíem preguntar si teniu alguna informació que això pugui tindre algun risc ambiental; també pel que situàveu vosaltres, perquè poden quedar restes de gas, en aquest cas, de dins de..., no?, de dins del magatzem i, com bé apuntàveu vosaltres, aquí pot haver-hi un problema: que es provoquin nous moviments sísmics, no només pel que va ser la injecció, sinó també l'extracció del gas. Per tant, que si apostem pel desmantellament total, que nosaltres hi apostem, esperem que aquesta vegada les coses es facin bé, i que per tant, s'analitzin, des del punt de vista tècnic i des del punt de vista ambiental, quins són els riscos i quina hauria de ser la millor manera per poder fer aquest desmantellament total.

I, en segon lloc, vosaltres també parlàveu de les afectacions a la població, si trobàveu..., per exemple, no?, els propietaris afectats pel pas del gasoducte. També m'agradaria que ara ho poguéssiu desenvolupar més.

Sí que m'agradaria preguntar-vos per una cosa a què feia referència el síndic, que, bé, hi van haver més de mil terratrèmols. També ens agradaria saber..., que ens expliquéssiu quins van ser els efectes concrets sobre la població de les Terres del Sènia. Evidentment, el síndic feia referència a un tema que jo crec que és molt important, que és a nivell, diguéssim, no?, de la sensació de risc que hi havia en aquells moments, en què no se sabia el que podia passar, i si, per tant, podia haver-hi un terratrèmol de conseqüències molt greus que afectés el conjunt de la població del territori; però també ell parlava de que hi han hagut impactes, no?, sobre infraestructures, com per exemple, en aquest cas de l'Ajuntament d'Alcanar, la conducció de l'aigua. Però també m'agradaria saber si van haver-hi també efectes sobre el conjunt de la població. És a dir, si va haver-hi desperfectes en «vivendes», si va haver-hi població afectada. Si això ho teniu quantificat; és a dir, des d'un punt de vista econòmic, si ho teniu quantificat. Si heu posat alguna demanda concreta, o heu demanat, en aquest cas, també, tant a l'empresa com a l'Administració de l'Estat que això se us compensi. Quina ha estat la resposta? També, crec que és, no?, de rebut que també això formi part de la solució d'aquest disbarat que va ser el projecte Castor.

I també una altra cosa: si vosaltres teníeu informació que situés el disbarat que va suposar la modificació de la frontera marítima, que és el que es va fer en el seu moment, també, perquè se suposava que, en aquest cas, el Govern del País Valencià en el seu moment seria menys restrictiu amb les declaracions d'impacte ambiental o amb l'anàlisi ambiental. Ho dic, perquè vosaltres coneixeu directament el territori; segurament, no?, molta de la població d'Alcanar, doncs, també es dedica a altres sectors, com per exemple pot ser, també, el de la pesca, i, per tant, bé, aquest tipus de coses, moltes vegades, fins i tot la gent de..., tot i que és veritat que la frontera marítima no és tan senzilla de limitar com una frontera terrestre, però moltes vegades vosaltres coneixeu molt millor, diguéssim, per tradició i fins i tot per coneixement de la zona, el que suposava, no?, aquesta modificació, que nosaltres entenem que va ser absolutament arbitrària i que tenia una clara intencionalitat política. Però també perquè si poguéssiu valorar aquest fet... I, en tot cas, res més.

Moltes gràcies una altra vegada, i gràcies per respondre a les preguntes.

El president

Gràcies, diputat. Seria el torn de la diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Bé. Evelio, Cristina, moltes gràcies. He de dir que amb aquestes compareixences he quedat emocionada, però emocionada des d'un nivell polític. Perquè, moltes vegades, quan parlem de sobirania, en parlem de forma absolutament abstracta, però quan estem parlant de sobirania és que ens han robat la capacitat de decidir sobre tot allò que ens afecta i que decideixen per nosaltres. I aquest robatori de la capacitat de decidir, normalment el fan grans empreses multinacionals que, a més a més, com bé

comentava la Cristina, estan absolutament protegides per l'Administració, que és a qui protegeix l'Administració, precisament, aquests poders econòmics.

I veure com avui ens esteu presentant el fruit de treball de fa molts i molts anys i que realment ho heu fet de forma altruista, i que cada dia que heu dedicat milers d'hores a poder combatre aquesta situació, doncs, finalment dona fruits i a poc a poc els anem veient, per nosaltres és un gran exemple del que entenem per fer política, perquè vosaltres el que feu és fer política i de la de veritat.

Per altra banda, i respecte a les preguntes, moltes de les preguntes que teníem ja ens les heu anat contestant amb les vostres intervencions. Han estat intervencions clares, honestes, transparents i lliures. I això és molt important, perquè moltes de les intervencions que es poden produir en aquesta comissió a vegades no són del tot lliures, perquè hi ha molts interessos i molt tràfic d'influències al voltant de tot aquest projecte, i, per tant, no tothom es pot expressar amb la mateixa claredat. I vosaltres sí que ho feu, perquè no heu accedit, en cap cas, a cap contraprestació per la feina que heu fet.

Per altra banda, dir-vos: vosaltres sou geòlegs, sou advocats, teníeu algun coneixement previ de la matèria? I, per tant, si això no era així, com ho heu fet? Com us heu informat? Com us heu finançat? Perquè, tota aquesta feina que heu fet, com l'heu pogut fer?, com us heu autogestionat?, o algú us ha donat algun tipus d'ajuda? Heu tingut..., l'Administració us ha facilitat advocades? Us ha facilitat tècniques en la matèria perquè vosaltres hagueu pogut fer la feina que heu fet?

Per altra banda, sé que l'empresa va venir a fer explicacions de què era el projecte, i que inclús va portar, doncs, presentacions a determinats espais, i us va explicar en què consistia aquest projecte. Què era el que us explicava, l'empresa? Realment, vosaltres va explicar molt clarament que es produirien aquests terratrèmols, i que hi havia aquest risc. I no sé si m'estic saltant les formalitats, però ens agradaria, des de la CUP - Crida Constituent, que..., si ens poguéssiu aportar aquests documents que acrediten que vosaltres va posar en coneixement de l'Administració de que aquesta situació es produiria, abans de que es produís. I, també, si ens podríeu fer arribar quina resposta us va donar l'Administració; que, bé, ja l'heu explicada, però que puguem comptar, en aquesta comissió, amb aquesta documentació acreditativa d'aquests fets.

I, per altra banda, també, volem saber si els representants de l'empresa, o algú en nom de l'empresa us va venir a veure. I què és el que us va dir. Si us va oferir algun tipus de solució, o us va demanar que cesséssiu la vostra activitat de lluita i de combativitat contra aquesta situació. Perquè el senyor Monfort ve a aquesta comissió en qualitat de testimoni, i a les comissions parlamentàries, aquestes declaracions que fan vostès, doncs, tenen vinculació jurídica, i ens agradaria saber –i ja acabo–, exactament, quina és la relació que va mantenir l'empresa amb la gent del territori, que estava organitzada i que estava lluitant, i que estava combatent aquesta situació de forma absolutament altruista.

I, de nou, de veritat, moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada Sirvent. Aprofito per dir als compareixents que qualsevol documentació que considerin pertinent ens la fan arribar a la Mesa i la repartirem a tots els grups. (*Veus de fons.*) Perfecte. Fantàstic. Però igualment no sé si hi ha alguna documentació extra, com la que ha demanat la diputada... Doncs, el mateix.

Moltes gràcies, diputada. Doncs, ara seria el torn del diputat Salvadó, per part del Grup Parlamentari Republicà.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Molt bona tarda. Bé, deixaré les preguntes per al final, tot i que no en tinc gaires, perquè ja hem tingut l'oportunitat de xerrar en moltes ocasions, amb l'Evelio i amb la Cristina, i, per tant, les preguntes ja fa anys que han anat responent--les sobre la marxa.

En tot cas, òbviament, una de les compareixences que justificaven i que fonamentaven aquesta comissió d'investigació eren les explicacions de la Plataforma del Sénia. I segurament n'hi hauran moltes, de molt interessants, però de ben segur que aquesta és, en bona mesura, la que vertebrava i unificava molts i múltiples relats i arguments que durant anys i panys s'han anat acumulant en contra d'este projecte.

I un agraïment, perquè tampoc no és el moment segurament d'estendre'ns excessivament, però la Plataforma del Sénia ha estat formada per molta gent, però hi ha hagut gent que hi ha estat sempre, que hi ha estat des del principi, i, Evelio i Cristina, heu estat el pal de paller, durant més de deu anys, d'un projecte que avui tothom hi combrega, però, malauradament, fa deu anys no hi combregava, ni de bon tros, tanta i tanta gent com avui està fent costat als vostres plantejaments.

I, sobretot, el mèrit per ser-hi des del primer dia, per ser-hi durant deu anys sense defallir, i sobretot per aquesta..., segurament, al principi més intuïció que no pas informació; intuïció de la gent d'un territori que, com diem allà baix, estem ja molt escamats des de fa molt, molt de temps.

I quan veus un pla energètic el 2006, que planteja la urgència del Castor, i posteriorment veus allò que se'n diu l'«agostonitat i traïdoria»... El 2 d'agost del 2007 se presenta el projecte. I quan una administració presenta un projecte el 2 d'agost comences a sospitar que alguna cosa es pretén amagar. De fet, la plataforma, conjuntament amb l'Ajuntament d'Alcanar i Esquerra Republicana vam ser dels pocs que vam passar-mos l'agost del 2007 preparant les alegacions per a oposar-mos al projecte Castor, hi insistixo, més per intuïció que no pas per un convenciment de que allò podia portar darrerament tot el que va portar.

Però veus la urgència. Veus un projecte publicat el mes d'agost; al desembre hi veus que el Florentino passa de tenir un 5 per cent de les accions a un 66 per cent –una empresa que no tenia cap experiència en un negoci extremadament complex i delicat, com és el que portaven entre mans–, i, per altra banda, poc després, ja al març del 2008, acabes veient com se trau de Catalunya el projecte amb la modificació dels dominis.

Evidentment, l'Estat espanyol, en aquell moment governat pel PSOE, es va prendre moltes, moltes molèsties per a posar-hi poca transparència, per a fer-ho el mes d'agost, per a traure-ho de les mans de l'Administració de Catalunya, de l'Ajuntament d'Alcanar, i, per tant, perquè el projecte es pogués desenvolupar sense que tingués un control i una fiscalització com requeria un projecte d'aquelles característiques.

Per altra banda, dins de tot el desenvolupament del projecte –i n'ha fet referència Evelio–, hi ha hagut un parell de persones que han sigut clau, una en positiu i l'altra en negatiu.

Per una banda, l'Arantza Ugalde, que és una llàstima, com abans ha explicat el president de la comissió, que no puga comparèixer davant d'aquest comissió. Ho intuïem. És una persona que té moltes pressions, però que s'ha de reconèixer que és de les tècniques que des del primer moment ja va posar llum i dubtes al desenvolupament d'un projecte.

I, per altra banda, també s'ha posat damunt la taula el nom de l'Ignasi Nieto, que és segurament una persona de qui en aquell moment ja tots teníem una certa sospita pel seu gran compromís amb el negoci, i que posteriorment vam acabar veient que, el 2012, era soci amb el Recaredo del Potro, com ha comentat també l'Evelio, de l'empresa Irem Energy, i que encara estava el projecte desenvolupant-se quan l'Ignasi Nieto, un dels impulsors des del Govern del PSOE del 2006..., va ser el més compromès perquè el projecte tirés endavant –de fet, va ser ell qui va moure la planta terrestre de lloc per a facilitar el desenvolupament del projecte–, i posteriorment, doncs, vam acabar veient el perquè del seu compromís, del seu entusiasme en donar suport a un projecte d'aquestes característiques.

En tot cas, i acabant estes reflexions, alguna pregunta sobre el que s'ha apuntat, o que tinguem l'oportunitat de poder entrar-hi més en detall. Som conscients que Escal UGS en el seu moment parla amb tots els actors, amb tots els agents del territori; que, evidentment, una part de l'Ajuntament de Vinaròs va tenir una actitud molt proactiva de fer ofertes d'aquelles que es poden explicar i també d'aquelles que no es poden explicar; també va fer ofertes molt proactives a les confraries de pescadors. En el cas de la plataforma, se supera el límit de l'oferta a les pressions per part del Recaredo i de l'empresa Escal UGS?

Per altra banda, abans n'ha fet referència el síndic, i segurament tenia tota la raó del món quan ha fet el toc d'atenció de que s'ha parlat a l'anterior compareixença de qüestions molt tècniques i poc de l'afectació sobre els veïns. Segurament tots els grups teníem..., i mos semblava molt més adient parlar-ne ara, de l'afectació dels veïns, que no pas en la compareixença anterior; però, en tot cas, evidentment és l'element que ha passat una mica de llarg, eh?, i l'Administració ho ha focalitzat molt, i el sistema judicial ho ha focalitzat molt en tot el que ha estat el tema econòmic, el tema tècnic del que és el desenvolupament del projecte Castor, però ha passat molt de llarg l'impacte sobre els veïns afectats, tant en l'àmbit de les expropiacions –expropiacions que continuaran impactant sobre les finques afectades, tant per les connexions de gas com per la mateixa planta terrestre–, com també dels veïns, que van patir en el seu moment les afectacions dels dos terratrèmols.

En tot cas, tindrem també aquí l'oportunitat de poder escoltar altes compareixents que també treballen d'una forma molt directa l'afectació sobre els veïns, però evidentment la plataforma segurament és qui més pot acumular aquesta visió i aquest bagatge.

I, també, un últim tema, que segurament, almenys personalment i al Grup Republicà, és el que més mos ha motivat perquè avui puguem desenvolupar aquesta comissió d'investigació. El projecte Castor no és el passat, el projecte Castor és el futur. I davant de tot el cúmul de despropòsits que s'han portat a terme durant molts d'anys en el desenvolupament del projecte Castor, mentre el Castor continua estant allà, continua tenint i continua sent el futur, perquè algun dia s'haurà de desmantellar, i algun dia, també, si les coses se continuen fent com s'han fet fins ara, poden també tornar altra vegada a generar afectacions sobre el medi ambient, i sobretot sobre la població civil del nostre territori.

I, en tot cas, donar-vos les gràcies als dos per la feïnada que heu fet i per avui voler-nos acompanyar aquesta tarda.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn de la diputada Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Jo també, en primer lloc, Cristina i Evelio, us vull donar les gràcies per haver comparegut avui aquí, a la Comissió del Projecte Castor. Crec que és molt important que hagueu posat veu a tota la ciutadania que representeu a través d'aquesta Plataforma Ciutadana en Defensa de les Terres del Sénia, que fa molts anys que treballa per a intentar posar llum a tot aquest projecte fosc, carregat d'opacitats, que té aquesta plataforma Castor, que, malauradament, tenim ubicada al mar, a les Terres de l'Ebre, a les Terres del Sénia, i que malauradament contemplem amb aquesta indignació que comporta tenir allò i tot el que ha comportat per a la gent que allí vivim.

Veia o mirava o buscava pel vostre blog diferents informacions, i com vosaltres el 2007 ja mostràveu aquest rebuig, després de veure en aquest mes d'agost, com comentava ara el diputat Salvadó, la publicació al BOE d'aquesta notícia. I que vosaltres dèieu –i us cito– «que causaria una fractura irreversible en tot allò que identifica els valors paisatgístics i naturals d'ambdues bandes del riu Sénia»; com us posàveu en alerta a l'observar aquella notícia que podia representar o podia ser perjudi-

cial per a les Terres del Sènia en aquell moment. Patíeu per l'economia, patíeu per la pesca, per l'agricultura, pel turisme, en definitiva, per la qualitat de vida de la gent que vivim en aquella zona, i que, escoltant-vos, després hem vist el vostre testimoni esfereïdor al voltant del que ha acabat representant tot això, i heu posat en evidència tot el que ha anat passant i ha anat succeint al voltant d'aquesta plataforma Castor.

A mi m'agradaria saber si vosaltres des de l'inici sospitàveu que aquella causa que començàveu, per a fer front a..., sobretot, patint per la vostra qualitat de vida i pensant en aquesta força que teníeu desenvolupant la vostra agricultura, el vostre turisme i la vostra pesca, si això acabaria desenvolupant en aquests tremolors d'aquesta magnitud, o si al principi engegàveu la vostra activitat, patint perquè allí es coïa un projecte de gran magnitud a nivell de gas..., però si teníeu sospites que això ja podria provocar estos terratrèmols ja des de l'inici. Si algú havia començat a sospitar que la terra tremolaria, o si al principi patíeu bàsicament per la magnitud de l'obra que venia i pel desconeixement del que venia a les nostres terres.

Suposo que heu patit molt de primera mà totes estes pressions, totes estes compensacions, tots estos passejos de la gent que venia a les nostres terres per a prometre tantes i tantes coses i beneficis d'esta infraestructura de grans dimensions que tenim allí, al mig del mar; suposo que també heu sofert pressions en primera persona, com us comentaven també abans alguns companys diputats.

Heu posat també molt en evidència les diferències viscudes entre ajuntaments com el de Vinaròs i el d'Alcanar; Alcanar, o també altres poblacions com Ulldecona o la Ràpita, que us han donat suport des del primer moment. Crec que això també heu sabut posar-ho sobre la taula, veure les diferents actituds polítiques que hi ha hagut en consistoris com el de Vinaròs o el d'Alcanar, pels interessos també polítics que hi ha hagut al darrere.

Heu sabut aglutinar molt bé les queixes de les Terres del Sènia; si l'Ebre no separa res, el Sènia tampoc. I crec que això també us ho hem de posar en valor.

Malgrat que era estiu, com comentava abans el diputat Salvadó, us va organitzar de seguida amb aquesta recollida de signatures inicial, amb aquella primera gran protesta al setembre, a inicis del setembre, per a manifestar la no acceptació d'aquell projecte Castor.

Heu sabut també trobar tot el suport a les instàncies possibles: anar a Europa, anar a Madrid, anar a buscar totes les ajudes possibles que, en definitiva, a nivell polític us podien donar suport, i anar a tocar totes les complicitats i tots els suports que heu anat recollint, a totes les instàncies, tal com us comentava. I crec que això també us ho hem d'agrair, no?, com a ebrencs, però també com a catalans, el fet d'haver fet un front comú a tot això que representava el Castor, aquesta alerta prèvia que feu, quan comencen a sortir aquestes notícies, però després no defallir malgrat les pressions i malgrat tot el que s'estava coent.

Després també us volia preguntar –que ja s'ha fet, però també m'interessaria repetir-ho– quin és el vostre posicionament respecte al desmantellament. No som l'únic grup parlamentari que us ho preguntem; però si us ho preguntem diferents grups parlamentaris és perquè hi ha molt interès a conèixer. Des d'una perspectiva ciutadana, vosaltres, com a representants de la ciutadania, què és el que penseu amb relació a aquest desmantellament de la plataforma? Què és el que creieu que s'ha de fer i quin és el camí que s'ha de seguir?

I res més. Encoratjar-vos a continuar treballant, a pensar que els grups parlamentaris que som aquí som al vostre costat per a ajudar-vos en tot allò que cregueu convenient.

Agrair-vos aquesta documentació que ens lliurareu, que ens heu dit què ens lliurareu, que també mirarem amb deteniment. I dir-vos que, per a qualsevol cosa que necessiteu, som aquí per a ajudar-vos en tot allò que cregueu, i que aneu seguint tota l'activitat que faça la comissió mateixa per si vosaltres també voleu fer-ne alguna aportació més o algun aclariment.

El president

Gràcies, diputada. Doncs, ara, si els sembla..., tindrien deu minuts, doncs, per contestar, i si després els grups ho consideren pertinent, faríem una segona ronda. Reparteixin-s'ho també com vulguin, i també en l'ordre que considerin pertinent.

Gràcies.

Cristina Reverter Cid

Primerament, pel que fa als interessos generals i privats, bé, només cal veure qui s'ha beneficiat. Vull dir, la mateixa Generalitat de Catalunya envia un escrit al director general de la Competència, on diu que «se trata de una medida selectiva que solo beneficia a Escal UGS, que proporciona una ventaja económica al beneficiario, ya que no hubiera obtenido, en condiciones normales de mercado, sin la intervención del Estado *este avantatge econòmic*». Vull dir, los interessos generals, en este cas, han estat en un segon pla. Només cal veure qui ha sortit beneficiant-se en un projecte d'este. I que el negoci realment era l'obra.

Pel que fa a..., ah, sí!, nosaltres vam aportar la documentació que teníem al Govern. Bé, el Govern és qui la té. el Govern de l'Estat és qui realment ens l'hauria d'haver fet arribar. Esta documentació ens l'han lliurat durant aquests deu anys diferents partits polítics, tant del Congrés dels Diputats..., diferents formacions polítiques a les quals agraïm també l'esforç, i està totalment a disposició de tots vostès. Vull dir que l'enviarem sense cap tipus de problema perquè la tinguen i puguen veure que tot lo que hem dit està tot documentat i està inclús firmat.

Pel que fa a si som tècnics o si som especialistes o som geòlegs, doncs, no. Jo l'únic que coneixia del gas és que tenia la bombona de gas a casa, i poca cosa més. Realment no en sabíem res més.

Mos vam posar en tot això perquè..., va ser sobretot per la indignació popular, de la gent, de veure que l'Estat havia publicat, amb nocturnitat i traïdoria i en ple estiu, un macroprojecte que mos afectava directament. I potser també, com he dit, l'accident greu dels Alfacs, que vam patir els anys setanta, va fer que al municipi d'Alcanar tinguéssim una sensibilitat molt diferent de la que puguen tindre altres poblacions veïnes. Però sobretot d'aquella indignació vam ser capaços de recollir, en un municipi petit, doncs, d'una envergadura d'uns nou mil habitants, en un cap de setmana 7.012 firmes. Estes 7.012 firmes en uns quants mesos se van convertir en unes setze mil. Aquestes firmes les vam portar en unes motxilles, carregades de papers, a Brusselles, a la Unió Europea.

I si pensem que Europa o pensem que les institucions mos han respost al que demanàvem..., doncs, no. Si mos haguessen respost potser no estaríem aquí, avui, demanant estes explicacions. Si les coses s'haguessen fet bé no hi hauria raó d'estar aquí, avui, demanant una comissió d'investigació i aportant informació que, de fet, hauria d'haver-mos aportat l'Estat, no ja com a afectats, sinó com a ciutadans que som. Per això diem que hi ha molta cosa que s'hauria de depurar, i sobretot esta transparència i estes parets de cristall, no? Que moltes vegades mos omplim la boca dient que som transparents i realment ho som per al que volem.

I pel que fa a, bé, al que són los afectats, sí que durant aquelles nits sísmiques, per dir-ho així, la gent estava molt preocupada. La major part dels pics dels terratrèmols se produïen durant les nits, no sé per què –se produïen sobretot durant les nits. Mos vam fer especialistes en mirar la informació dels sismes a la pàgina web de l'Estat, a veure a quant havia arribat aquell pic aquella nit. I això va crear una alarma ciutadana sense precedents. Inclús se va declarar el Sismicat, la Generalitat de Catalunya va declarar per primera vegada lo pla Sismicat. La Generalitat Valenciana ho havia fet també, no sé si un dia després o un dia abans.

I tot això, clar, la gent... Sobretot, del que nosaltres estem contents, dins de tot aquest caos que hi ha hagut, que ha sigut el projecte Castor, és que la mateixa gent mos hem retroalimentat d'informació. Hem buscat informació darrere les pedres.

La mateixa gent afectada per les finques mos venien a casa, mos venien a veure...: «M'ha arribat això. Què podem fer?» Nosaltres, dins de les nostres possibilitats, buscàvem informació per internet, donàvem lo que podíem, informàvem del que podíem, fèiem reunions periòdiques, vam assignar diferents grups, fèiem publicitat, mos autofinançàvem nosaltres, fèiem collectes. Doncs, per exemple, si fèiem una activitat al centre cívic en este cas, doncs, demanàvem a la gent que mos aportés cinc euros; d'estos cinc euros, doncs, podíem enviar cartes, podíem enviar tota la documentació que hi ha. Possiblement, d'estes tretze mil pàgines que hi ha en el sumari judicial dels jutjats de Vinaròs, molta part deu seu nostra, perquè no hem parat de demanar informació.

Però, a més, penseu també en la farragositat i el volum d'informació i, sobretot, de tràmits que mos ha tocat fer. Tenim una planta terrestre ubicada al terme municipal de l'Ajuntament de Vinaròs, competència de la Comunitat Valenciana, amb una normativa de la Comunitat Valenciana. Per l'altra banda, tenim les administracions de l'Estat, digues Ministeri d'Indústria, digues Ministeri de Medi Ambient, digues Secretaria de Estado para el Cambio Climático, digues Subdelegació del Govern a Castelló, Àrea de Dependència d'Indústria i Energia de la Generalitat Valenciana. Tot això fa que també el ciutadà, en este cas nosaltres, mos haguem vist aclaparats per esta quantitat de tràmits, que a més a més no mos han donat informació, que hem hagut de buscar trossets i mossets davall les pedres, i que, realment, si al final tenim informació és perquè no hem parat, durant estos anys, d'intentar traure la veritat, que només volem saber la veritat.

I que també, lògicament, lo que demanem és que es desmantelle, perquè no és normal un projecte hivernat, que continuem pagant com si no passes res, que són molts de milions de diners. Hi ha molta gent amb problemes, i amb problemes molt importants econòmics –la fractura energètica–, i que creiem que no és just que haguem de pagar per un projecte que no servix a ningú, que les persones que tenen els rebuts de gas inclús ara no sabem quins sobrecostos suposa això al rebut de la nostra factura de gas; que és lo més, en podríem dir, vergonyós en estos moments. No sabem què repercutix sobre esta factura nostra de gas.

I que realment l'Administració mai –mai– ens hagués reconegut part interessada en un projecte que realment mos afectava al territori. Nosaltres no som un gran municipi, no som una població com Barcelona. Vivim a una perifèria. Som una perifèria. Moltes vegades ho diem: «Som la perifèria de la perifèria.» I allà no arriba res, i el que arriba moltes vegades és dolent. Som com les nuclears, tenim una... Per què vam saber que aquí hi havia un risc? Doncs, ni més ni menys perquè hi havia una falla, que no és la de València, que es diu falla Castor; és una falla a Amposta que té quaranta-un quilòmetres de longitud i arriba molt a prop de les nuclears.

I pensàvem que una cavitat d'esta envergadura, situada a prop o damunt d'esta falla, lògicament podia provocar un risc. L'Arantza Ugalde, l'any 2005, en un informe, en una fase d'avaluació ambiental lo que diu és que..., li diu a l'empresa i a l'Estat. Diu: «Escolta, investiga'm això, perquè esta activitat pot ser susceptible de provocar terratrèmols.» I l'Estat no fa res. I l'empresa tampoc. A l'empresa li interessava no fer res perquè eren uns sobrecostos que no tenia per què fer. Però, a més a més, el pitjor de tot va ser que l'Estat ho va permetre. L'Arantza Ugalde no deia res més que això; és un informe d'una pàgina, d'una pàgina que diu: «Per favor, mireu això.»

A la secció 8 de l'Estudi d'impacte ambiental, lo Ministeri de Medi Ambient posa per escrit que l'Observatorio del Ebro demana això. I ho deixa així. Inclús la publicació que fa la Secretaria d'Estat de Canvi Climàtic l'any 2009, a l'exposició de motius diu que la gent estem advertint sobre el risc de terratrèmols i que la plataforma advertix sobre la falta de seguretat dels pous. I tampoc se fa res.

O siga, que l'Administració –tant l'estatal, com en este cas l'autonòmica valenciana, com també l'europea–..., d'alguna manera, tots s'han rentat les mans. Lo Banc Europeu d'Inversions va recuperar els seus diners, l'Estat va emetre un reial decret

lleï per urgència que era per a pagar estos diners al Banc Europeu d'Inversions, perquè, a través d'un fulletó que va emetre l'empresa Escal UGS, va crear una societat creditícia, que es deia Watercraft Capital, en esta memòria de tres-centes pàgines hi ha un apartat que diu que s'havia de retornar els diners abans del 30 de novembre. I va ser quan llavors l'Estat va emetre per urgència este Reial decret lleï per a pagar al Banc Europeu d'Inversions i per a retornar els diners dels bons que havien invertit los seus inversors privats, que encara hi ha informació confidencial.

I res més. La premsa estava en això; no estava ni en indemnitzar els ciutadans... De reclamacions patrimonials que la gent presentava, l'empresa Escal UGS, saben lo que va respondre? Que no podia ser possible que s'haguessen esquarterat les parets, perquè era com lo pas de tren i el dringueig que fa el tren per passar per la via. Esta era la resposta que dona l'empresa, i esta és la resposta que consentix l'Estat.

I així estem. Pagant per un projecte hivernat; que jurídicament no sabem si això és normal, que lo concepte com a hibernació tampoc no existix, entenem, i que estem pagant durant estos trenta anys. Ara ha sortit una sentència del Tribunal Constitucional que sí que n'anulla el manteniment, però continuem pagant. Mos estalviarem 18 milions d'euros, que no és *peccata minuta*, però realment continuem pagant tota la resta de despropòsits del projecte Castor.

I per això per a nosaltres és molt important avui ser aquí i donar-los la informació, tota la que puguem, perquè entenem que durant estos onze anys hem tingut molta informació i la posarem a l'abast de tots vostès perquè realment s'arribe al final i que no haguem d'assumir els ciutadans estes responsabilitats, que penso que..., n'assumim d'altres, però esta no mos toca.

Juan Evelio Montfort Roig

Sí, bé, jo intentaré primer explicar lo més petit, i després parlaria del desmantellament, que és lo que més vostès han demanat, no?

Miren, la major part de la documentació, com ha dit la meua companya, està a Vinaròs, al Jutjat de Vinaròs, perquè els ho vam enviar tot. Crec recordar que són tretze mil o catorze mil folis. De totes maneres, ara aquí els adjuntem un CD d'algunes coses.

Aniré fent així, una miqueta de tot. En un principi, tota la gent, los pescadors sobretot i la gent normal estàvem en contra del projecte per tota la problemàtica, que ja dèiem que venia des del començament per l'informe de l'Arantza Ugalde. Vam fer un tríptic, que va sortir el 2008, que lo que parlem sobretot és «perill de terratrèmols». I ja els dic que nosaltres no en teníem, però si a l'informe de la Shell –per a nosaltres que era la Shell– parlava de que a l'extraure el gas s'havien produït... –perdó: petroli–, s'havien produït terratrèmols de 4,9, nosaltres teníem molt claríssim que no serien els terratrèmols quan se fiqués el gas, sinó que nosaltres el problema el vèiem quan se trauria el gas.

O siga, no es que fórem visionaris de dir: «Ficaran gas i això...»; que també ho fica l'Arantza Ugalde, però nosaltres enteníem que el problema seria al moment de treure'l, no? I per això, quan se van produir els terratrèmols, la primera cosa que va fer l'Institut Geològic i l'Institut Geogràfic, que es van reunir..., al primer o al segon full de l'informe d'ells, lo primer que diuen és: «Aconsellem que no es traga el gas matalàs.» El gas matalàs ara està mort, està allí, està parat. També ho diuen los informes dels americans. Diuen: «Deixen tres anys allò parat, a veure què passa.» Al 2017 ja feia tres anys i ja no hi ha hagut més terratrèmols.

Què s'ha de fer? El gas deixar-lo allí on està. Entre altres coses, perquè el vam pagar entre tots –entre tots los espanyols lo vam pagar. No el va pagar l'empresa. El ministre Soria el va obligar que el comprés i l'empresa va dir: «Paga-me'l tu.» I a la primera subhasta no hi va anar, l'empresa. I a la segona subhasta hi va anar el ministeri, bé, hi va anar Enagas i va pagar el gas: 180 milions d'euros, que es van pagar entre tots. L'empresa no. Això és un negoci meravellós. Jo faig una sabateria

en un lloc que no sé si em compraran les sabates, i a més les sabates me les regalen. Cony, malament no em pot anar; sempre m'anirà bé, perquè tot és a favor meu. Doncs, això ha sigut lo mateix.

Quant a si..., bé, estes compres de voluntats. Doncs, sí, van existir. En un principi, va fer una declaració el president de la Confraria de Pescadors de Vinaròs i va dir: «Plataforma» –és un senyor que parla en castellà–, «no nos abandonéis.» Als dos mesos deia: «¿Quiénes son estos de la plataforma?» *Estos de la plataforma* eren els que seguixen dient que això no s'havia de fer; però, clar, ells ja havien «lograt» lo seu objectiu. Hi ha una barca que pega voltes per allí i ells tenien unes subvencions especials; que molts de dies no feia falta anar a pescar, perquè els diners arribaven per una altra part.

A nosaltres també se mos va cridar –un dia, vam anar a Benicarló–: «Por favor, si pueden venir discretamente...» Bé, anem allí, mos saluden i lo primer que mos diuen és: «–Y ustedes que quieren? –Pues, oiga, que no lo hagan. –Bueno, pues, vamos a comer. –Pues comamos.» Però està claríssim que l'oferta..., bé, jo no crec que fos si em volia comprar un «tratge», entenc que volien alguna cosa més.

Després, els interessos. Nosaltres mai hem defensat els interessos nostres privats. Hem defensat sempre els interessos com a poble, perquè hem pensat que qui patia allí era el poble. Hi havien coses que l'empresa no les deia, però que la lògica te fa entendre que hi són. L'empresa, quan parlava de la planta marina..., la planta marina era idíl·lica, quasi que era per anar de vacances. Va ser quan ja l'estaven fent que la diputació, o la Subdelegació de Castelló va dir que era «zona de alta contaminación». Però és que és lògic. Si traus un gas que està mesclat amb petroli i que està mesclat amb aigua, este gas és un gas brut, s'ha de «limpiar». I com se «limpia»? Amb una maquinària. Jo no ho sé quina, però una maquinària que fa, entre altres coses, que cada dia tres mil quilos de sofre vagin a l'atmosfera. La pagesia d'Alcanar té prohibit utilitzar el sofre, perquè, si no, no ven les taronges a la Comunitat Europea. I resulta que durant dotze hores lo vent ve del mar cap a terra; és a dir, lo sofre va cap a les nostres taronges i igual no les podem vendre, eh? Això és així.

Qui és lo màxim beneficiat? Doncs, lo màxim beneficiat ha sigut ACS. En un moment de crisi, ACS va agafar i va subcontractar les seues empreses per fer les obres; en lloc de cobrar un 5 i mig va cobrar un 17 per cent perquè és subcontractista, que no està gens malament. Entre altres coses, ACS va agafar i la planta marina, la base de la planta marina, que fa uns vuitanta metres d'altura, la va fer als Estats Units, en un moment en què estava fent un ERE per a traure treballadors de la seua planta de Cádiz.

I ACS diu: «És que era molt car fer-ho a Espanya.» Voleu dir que és més car fer alguna cosa a Cadis que als Estats Units?, que l'hora/home als Estats Units és més barata? Jo sempre he pensat que és més cara. Clar, després va resultar que ell va fer l'ERE, va traure els que va voler, i després, quan va vindre, l'encaix lo va fer aquí a Espanya. Però, què va passar? Un petit «fallo»: se va incrementar en 30 milions més, una grua que va costar 1 milió i escaig. Home, si totes les empreses d'ell quan hi havia crisi treballava, a on l'interessava fer un ERE no donava treball, esta empresa va ser a la que li va anar millor de tots.

Quant a la documentació, us ho ha dit la meua companya, que la podem intentar portar tota.

I ara, si us sembla..., parlarem un moment del desmantellament. Mireu, avui dia la planta marina és un *pecio*. Un *pecio* dins del mar és un perill. Qualsevol barca –allí hi van barques de *recreo*–, amb una llevantada, que et surt quan menys t'ho esperes, pot fer cap allí. Jo una vegada em vaig trobar un senyor –permeteu que faça una anècdota– que va sortir de València el mateix dia que havia tret lo..., li havien donat lo títol de patró. Surt de València, ve mal temps, i al menys va fer una cosa amb coneixement: va anar abaixant veles. I al final, com se gelava i era de nit, se va amagar dins de la barca. Diu: «I de prompte vaig sentir a Déu.» I vaig dir: «Què

està passant aquí?» Diu: «I sento una veu que diu: “Esta zona es zona prohibida, usted no puede estar aquí.”» Doncs, s’havia ficat dins, no d’allí, sinó del Casablanca. És un problema que tenim: al Mediterrani, quan s’aixeca la llevantada, s’aixeca. Quan surten colls, són molt grans. I allò és un *pecio*. I és un perill, tant per als mariners que van a motor, com per als que van a vela, és un perill per a tots.

Però és que, a més, és un perill per a tots! Per als que no anem en «barco». Per una raó molt senzilla: el 2008 –al febrer del 2008–, a Alcalá de Henares, l’empresa va pagar dos tècnics perquè expliquessen que els terratrèmols per allí passaven, que no els va provocar l’empresa. I aquell home va dir una cosa tan significativa com: «La Shell treia petroli. En lo seu dia van injectar aigua per veure si el petroli sortia més de pressa. I no va sortir més de pressa, perquè allò és lo que és, i no se pot espentejar. I ara han ficat gas» –diu– «I saben què passa? Que una de les coses que es produïx» –que ja els he dit jo que tres mil quilos de sofre al dia sortirien per «venteo»– «és àcid sulfhídric.» L’àcid sulfhídric crema la roca. Quan se mos fa..., se mos embossa l’aigua del «grifó», tires una mica de sulfumant i se’n va tota la calç. L’àcid sulfhídric més o menys fa el mateix. I aquell home deia: «Los terratrèmols s’han produït perquè es crema la roca.» Home, doncs, si es crema la roca, també es cremarà el ferro del tub que hi ha dins del mar. Lo que hem de fer és segellar-ho i segellar-ho bé. Perquè si els del MIT diuen que no ho toquem molt, lo que hi ha allí dins, que ara està tranquil. Si l’Institut Geogràfic i Geològic diuen: «No ho toquem.» Doncs, no ho toquem. Tallem los ferros, traiem aquell monstre, i s’ha acabat.

I, després, una última cosa, que també vostès me deien: les afectacions. Miren, quan lo senyor Florentino ho va deixar, lo primer que va demanar, a més de cobrar els 1.400 milions, va ser «lucre cessant». Per una obra que no s’havia acabat perquè ell la va fer malament, demana lucre cessant. Saben lo que va passar quan van tallar els tarongers per a fer passar la canonada? Los tarongers, per a produir, necessiten de deu a quinze anys. Llavors, comencen a produir una producció bona, que per al pagès li servix per a viure. Bé, los tarongers..., van arrencar tres fileres de tarongers en plena producció. Home, quaranta o cinquanta euros per cada arbre se trauen. Sap quan van pagar, per cada arbre? Cinc euros. Saben quant costa comprar un arbre per tornar-lo a plantar? Quinze euros. Los pagesos no han tingut lucre cessant.

Hi ha una ministra que ha dit ara que ella se’n fia molt, dels seus tècnics, i jo només reso que aquestos tècnics no siguen ni els de Le Pertús, ni els de les radials de Madrid. I si són los mateixos, per favor, que els canvien. Perquè és que no ho fan gens bé! Aquestos hòmens no poden dir que lo que se ha fet està ben fet. No pot ser que un senyor, quan comença l’obra diu que costarà 300 milions, després 400, després 600, després 800 i al final mos n’anem a quasi que 2.000, a 1.400 i escaig, sense comptar los 180 milions del gas. D’acord? Si un tècnic ha dit que això està ben fet, doncs, no sap fer números, potser és de lletres. Li han de fer fer una altra cosa, eh?

I, sobretot, ja que no donaran més indemnització al pagès, ja que, a més, té vuit metres a cada finca entre dos rengs de tarongers que no pot plantar res..., que alguns que es van atrevir a plantar quan l’empresa ja havia abandonat la planta terrestre i la planta marina. Va enviar una carta amenaçant-los de per què havien plantat alguna cosa, allí. Dius: «Però, senyor, vostè qui és! Si vostè ja ha cobrat i se n’ha anat!» Doncs, bé, esta gent ara tenen un tros, que allí no poden plantar res. Sí: tomaqueres i pimentons. Però allí es viu del taronger, no de la tomaquera i el pimentó. A esta gent, lo que s’ha de fer és dir-los: «Això era de vostè i torna a ser de vostè.» Restituïu això. Perquè hi tenen dret. I això és, com a mínim, lo que nosaltres demanariem si vostès poden fer. No sé com se pot fer, però a veure si això es pot fer. Ja que no cobrarán, almenys que la finca siga d’ells. És lo menys que es pot demanar. Ja no diem que traguem la canonada, però la finca, que torne a ser d’ells. L’usdefruit que ara està a favor d’Enagas o qui siga, que deixi de ser-ho. Perquè, entre altres coses, esta canonada, ja els he dit abans que la jutge de València, o no sé d’on era, va dir que no

tocava, que no s'havia fet l'estudi, i que si s'havia d'utilitzar, s'havia d'utilitzar una canonada nova. Per tant, que es restituisca als propietaris.

I em sembla que... No sé si m'he deixat res més. Ah, sí, bé, simplement..., lo del turisme. Mire, normalment, està clar que un alcalde no critica el seu partit polític. Entre altres coses, imagino, perquè potser a les següents eleccions ja no ets alcalde. Doncs bé, després dels terratrèmols, lo primer que va dir que això era una aberració i que s'havia de tancar, va ser l'alcalde de Peníscola, que és del Partit Popular. Ho sento, que el senyor del Partit Popular no estiga aquí, però... Sempre m'han dit que no es pot atacar algú quan no està; però, bé, això és un fet, per tant, ho dic. Doncs, bé, va ser el primer que va dir: «Això està mal fet.» Per què? Perquè Peníscola té molt de turisme. I l'alcalde de Benicarló va ser el segon que va dir: «Això està mal fet.» Per què? Perquè també té molt de turisme. I a Alcanar, mos van cridar unes mongetes de Castelló i van dir: «Es que teníamos que ir al Remedio» –és una ermiteta que tenim al poble–, «pero, claro, habiendo *terratrèmols*, no sé si podremos llevar a las niñas...» I els vam dir: «Vinguen, vinguen, no es preocupen.»

I després, ja, com a última cosa: jo crec que si avui estem parlant d'això, va ser perquè els d'Alcanar vam tindre molt de coneixement. Si nosaltres haguéssim volgut, després dels terratrèmols, si a la primera assemblea que vam tindre i que vam dir: «Tranquils, no passa res, no us preocupeu», arribem a dir: «Anem a cremar tot lo que hi haga», aquella gent ho crema tot. Perquè nits i nits sense dormir, patint, que a la una vindrà el terratrèmol, és molt gros. En aquell temps mos entrevistaven cada dia totes les televisions, i anàvem a començar una... (*Veus de fons.*) Sí, ja, conto això i ja acabo. Anàvem a començar una entrevista i ve una senyora de l'edat de la meua mare –ara tindria noranta-set anys–, i em ve i diu: «Fill meu, saps avui de quan ha sigut lo terratrèmol? De tres i mig!» Una senyora, que llavors tenia noranta-quatre anys. Com a mínim hem «lograt» que la gent gran sàpiga utilitzar internet. I això és tot.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies als compareixents. Els grups parlamentaris volen fer alguna altra consideració? (*Maria Sirvent Escrig demana per parlar.*) Diputada Sirvent?

Maria Sirvent Escrig

Sí. Simplement posar de manifest que el fet de que expedients administratius amb molta importància per a la ciutadania s'aprovin en mesos com el mes d'agost perquè la ciutadania no pugui incidir-hi, doncs, és més habitual del que ens pensem. De fet, la creació del nou organisme de gestió d'ATLL, doncs, veiem que el mateix Parlament el va aprovar en una diputació permanent l'1 d'agost, quan es podia haver fet en una altra data. I, per tant, no només és l'Administració central, sinó que hi ha d'altres administracions que tampoc no compleixen amb les seves obligacions de transparència amb la ciutadania.

El president

Moltes gràcies, diputada. Algun altre grup vol fer alguna consideració? (*Pausa.*) Doncs, moltíssimes gràcies per haver vingut, i esperem que tot el que han exposat aquí, doncs, no només serveixi per portar a terme llum a tot plegat, sinó que també vingui un altre cop el turisme, i no només a l'ermita del Remei, sinó també al jaciment arqueològic de la Moleta del Remei.

Moltes gràcies.

Dit això, com que no sé si es quedaran, si volen podem fer passar directament el nou compareixent, que és l'exalcalde d'Alcanar, el senyor Alfons Montserrat.

Me demanen cinc minuts. Els sembla bé, cinc minuts? (*Pausa.*) Perfecte.

El president

Bé, doncs, reprenem la sessió.

Compareixença d'Alfons Montserrat Esteller, exalcalde d'Alcanar, en qualitat de testimoni

365-00001/12

En aquest cas, l'últim compareixent del dia, que és l'exalcalde d'Alcanar, Alfons Montserrat.

Moltes gràcies, i endavant.

L'exalcalde d'Alcanar (Alfons Montserrat Esteller)

Bona tarda a tothom. Primer que re, vull agrair, no?, l'oportunitat d'estar aquí, en esta compareixença, i també agrair-los el seu interès, eh?, per aquest projecte Castor, tant per la seva voluntat d'esclarir tot allò que va passar, com també de veure si som capaços de que això, doncs, no torni a succeir. En això del Castor, moltes vegades hem tingut la sensació que tenia un tractament, eh?, d'un cas o d'una situació si no local, sí territorial, i realment sí que pensem que és una qüestió, com a mínim, d'un àmbit estatal i que té una transcendència important.

Jo entenc que estic aquí invitat per la meua condició d'alcalde d'aquell moment, eh?, i, per tant, el que faré serà, una mica, el relat de les gestions o la percepció que des de l'Ajuntament vam tenir d'aquest projecte. Durant aquest temps, van ser moltíssimes, eh?, les reunions, les cartes, els escrits que vam fer, juntes de Govern, plens que vam celebrar, amb contingut versant sobre el Castor, les mocions i les alegacions que vam treballar, i també totes les comissions de seguiment que vam fer. I, a més, la dificultat: que era un tema molt, molt específic, que costava tenir-ne informació; no podia ser qualsevol enginyer ni qualsevol geòleg, perquè era molt, molt específic. I, de fet, no va ser fins al final, eh?, que, arran d'un article que va sortir publicat a l'*Avui*, per un professor de la Universitat Politècnica, que era el doctor Josep Giner..., quan lo vam contactar i quan vam començar a tenir ja una certa informació de qualitat, perquè fins al moment, doncs, sempre havíem anat patint una mica.

Durant este procés, eh?, la constant ha estat que hem patit d'accés a la informació, de dificultats de tindre informació, d'opacitat i també, en certa manera, doncs, això, no?, d'esta no cooperació institucional, o de saber el que estava passant.

He tingut l'oportunitat de sentir el síndic i també els companys de la plataforma, eh? Ja ho saben, aquest procés comença un 2 d'agost, en el qual se publica al *Butlletí Oficial de l'Estat*, eh?, la voluntat esta de fer un magatzem subterrani de gas natural; allí no diu la localitat, parla de «ante las costas de Castellón», eh?, i també lo reconeixement d'utilitat pública. I, llavors, és a partir d'aquí, que un veí d'Alcanar que té finques a Castelló em troba i, bé, ens ho diu, i és en aquells dies que, arran d'aquesta informació, localitzem el BOE. La situació en aquell moment, doncs..., la secretària de l'Ajuntament..., era el mes d'agost, quasi tothom estava de vacances, la secretària estava de vacances, estem en una situació, una mica, a precari, i recordo, eh?, que la primera gestió que fem és parlar amb el delegat del Govern, a Tortosa –que precisament està aquí, que era el senyor Lluís Salvadó–, el qual, l'endemà al matí, a primera hora –«primera hora» vol dir dos quarts de vuit–, estava a Alcanar i ja fem una primera reunió i mos comença a orientar. Llavors, a partir d'allí, doncs, ja comencem a treballar-ho.

El 17 d'agost ja fem un ple extraordinari, en el qual havíem treballat com havíem pogut unes alegacions, i, una mica, ja fem lo que hem fet durant tot este procés, que s'ha anat repetint durant tots estos anys, eh?, que era, en certa manera, demanar

informació i també demanar la consideració de que Alcanar o l'ajuntament fóssim part afectada.

A partir d'aquí, doncs, bé, fem ja tot un seguit d'actuacions. A nivell de Grup d'Esquerra Republicana, recordo que fem mocions al Consell Comarcal del Montsià, que després les enviem als municipis de Terres de l'Ebre; se demanen..., demanem, millor dit, reunions amb el ministeri, eh?, etcètera. Se preparen, ja dic, estes alegacions, i a l'octubre, el 12 d'octubre, és un primer *input* que tenim que crea alarma –també ho han comentat abans, crec que era Evelio, eh?–, que surt un setmanari del territori, *La Veu de l'Ebre*, i és quan parla una notícia o un article de que l'Observatori de l'Ebre alerta de controlar els canvis sísmics que es puguen produir. Això, òbviament, en una situació de no informació, això també..., i un terreny molt adobat a la rumorologia, això el que crea és també, doncs..., augmenta esta sensació de falta d'informació i d'alarma, no?

En aquell moment, eh?, la plataforma, els companys de la plataforma encara no s'havien constituït com a tal. Estes alegacions que havien fet, hi havien crec que eren vint dies hàbils per a contestar-les. Des del dia 2, comencem a treballar-les com bonament vam poder. Se va crear, una mica, un moviment espontani de gent que van començar a adherir-se a estes alegacions, eh?, que en un cap de setmana..., perquè era dilluns, crec que era dilluns l'últim dia que havíem de contestar-les, i aquell cap de setmana es van reunir o es van adherir 7.012 persones, que després esta xifra va anar creixent.

A partir d'este moviment, no?, tota la nit treballant, preparant documentació, és quan ja va sortir..., es va ja organitzar i formalitzar la plataforma, i segurament des d'este moment que, també, tant la ciutadania primer, com després la plataforma, juntament amb l'ajuntament, doncs, sempre vam anar cooperant, coordinant i, sobretot, compartint tota la informació que teníem. Tota la informació que teníem ens la passàvem, i també els companys, quan tenien alguna informació que pensaven que podia ser necessària per a nosaltres, també mos ho deien, no?

En aquell moment, més que parlar de planta de gas, parlàvem de regasificadora; era el que es parlava, eh?, la rumorologia. I no és fins després d'un temps que una sèrie de persones van a Castelló, i a la Subdelegació del Govern tenen accés a poder fotocopiar el projecte. I a partir d'allí ja tenim informació de la planta de gas. De la planta marina, encara no en sabíem res, eh? De moment, l'accés a la informació venia de la Subdelegació del Govern de Castelló i, per tant, tot feia..., informació a la planta de terra; que, en la seva primera ubicació, estava contra la delimitació mateix del riu Sènia –és a dir, la delimitació d'Alcanar-Vinaròs, també Castelló-Tarragona i País Valencià-Catalunya; per tant, contra la mateixa delimitació–, i a menys d'un quilòmetre i mig de la plaça Major d'Alcanar. És a dir, des de la planta mateix, si un veí del municipi sortia a la finestra, lo podies identificar, eh? Amb la qual cosa, és una proximitat..., que inclús molta normativa mediambiental parlava de dos quilòmetres. Esta distància és inferior a esta distància, i lo que fa, doncs, és que continua augmentant una mica lo malestar amb esta instal·lació i fa que es convoque, aquell setembre, una gran manifestació, que acudix..., bé, una gran assistència, i que també se pot dir que hi acudeix una representació política, es pot dir, de tot l'espectre polític, eh?, que acudixen allí, i que té una gran repercussió. I, allí, doncs, ja es fa, no?, esta oposició.

Possiblement, una de les preguntes és per què hi ha esta oposició tan frontal d'Alcanar i, en canvi, eh?, oposicions d'altres municipis que podrien estar igualment afectats no són tan bel·ligerants, no? Segurament, les primeres causes serien per esta proximitat. Tant la primera planta, com, després, la ubicació definitiva, la segona ubicació, el nucli habitat més proper és lo d'Alcanar, amb lo que això comporta –i ja ho han comentat abans los companys– de risc, de contaminació, etcètera, eh?, i que, clar, es dona la paradoxa que, encara que la planta estigui ubicada a un altre municipi, que a sobre és una altra província i una altra comunitat, però no deixa d'estar

a 1,3, 1,4 quilòmetres de la plaça Major del municipi, amb la qual cosa, això lo que fa és una afectació important. Hi ha també l'afectació de les finques. Alcanar és un municipi pagès i lo grau d'afectació de les finques és important. I, després, suposo que també hi ha el antecedents, eh?, que estan en l'imaginari popular, d'aquella explosió que hi va haver al càmping dels Alfacs, els anys setanta, que va ser, realment, molt, molt colpidor.

I, a part de tot això, lo mateix procediment. A mesura que s'anava desenvolupant lo projecte, en lloc d'anar donant informació, en lloc d'anar canalitzant aquelles pors o aquells suggeriments o aquell estat d'inquietud, lo que va fer esta falta d'informació, este no reconeixement d'interlocució..., lo que va fer, doncs, va ser que anés augmentant esta desconfiança, este desconeixement, augmentant la rumorologia. I, de fet, possiblement també hi hagin exemples de mala praxi, eh?, com, per exemple –ho comentava abans Evelio, no?–, quan llegixes que les xemeneies d'uns cinquanta metres no seran visibles per la boira de la costa –a un lloc on no hi ha boira– i, a més a més, perquè estaven pintades de color beix, la credibilitat en la bondat del projecte, doncs, la veritat que et feia por, no? I així, doncs, podríem anar parlant de qüestions inclús més serioses, com lo no estudi seriós o rigorós d'ubicacions alternatives, que és lo preceptiu.

I així vam anar fent, eh? Vam constituir també una comissió de seguiment; una comissió de seguiment formada por tots los partits amb representació municipal, que després, amb la creació de la plataforma, també es van cridar, de manera que qualsevol informació que arribava hi tingués accés tothom. I posteriorment, el mes de novembre és quan ja tenim la primera contestació a les alegacions que havíem fet al ministeri, que és, una mica, la tònica, no? Lo que diuen és que..., demanàvem ser part, o ser part afectada, i també que es demanés informació a la Generalitat de Catalunya, no? La resposta és una mica..., ja serà la tònica després, que diu que «la ley no contempla la petición de informe a otra comunidad autónoma distinta de la comunidad afectada». Això és lo que mos anirem trobant i, per tant, esta situació de dificultat d'accés a la informació serà la tònica, no?

A partir d'aquí, doncs, bé, ja són múltiples les reunions que fem a Madrid, juntament amb la plataforma, amb el ministeri, plens, reunions inclús de la Generalitat, lo conseller de Medi Ambient, lo vicepresident del Govern, etcètera, que venen a Alcanar mirant a veure si es pot intercedir. I, per exemple, seguint, una mica, un ordre cronològic, hi ha un document de maig del 2008..., tot i que el document és un de l'estudi d'impacte ambiental, del maig del 2008 –tot i que nosaltres l'accés lo tenim un temps després, no?–, però allí també ja continua insistint en lo tema dels terratrèmols, que és una de les qüestions que a nosaltres ens preocupava, eh? I parla, doncs, això, diu que «deberían incluir como mínimo, por una parte, pruebas que aseguren que las presiones debidas a la inyección no causarán fracturas en las rocas, y, por otra, un trabajo de monitorización sísmica rutinario que permita tomar decisiones sobre la actividad en el futuro». És a dir, ja van sortint temes que, entre la desconeixença de la qüestió i la falta també de suport institucional, lo que fan és que aquella por que poguéssim tindre encara fos més gran.

I així podem anar parlant, eh? A l'octubre ja tenim lo primer informe ambiental. Localitzem un estudi, una enginyeria –que no va ser fàcil, no?–, que mos pogués fer un estudi. Mos fa un estudi d'impacte ambiental amb el qual mos dona peu a tenir informació per, a partir d'aquí, doncs, poder elaborar també les distintes alegacions, etcètera. I el que fa és anar augmentant les pors, no?, perquè, entre altres coses, lo que parla és d'una explosió que hi va haver l'any 2006 a la Xina, en la qual van haver d'evacuar més de quaranta mil persones en un radi de cinc quilòmetres i amb afectacions en vint-i-cinc, etcètera, no?, amb la qual cosa, a mesura que anàvem avançant, doncs, les pors anaven augmentant.

I, en definitiva, eh?, tot lo seguit d'alegacions, mocions que anem fent, sempre van sobre lo mateix. Unes alegacions que també fem l'ajuntament, amb data d'octu-

bre del mateix 2008, lo que diem és això, no?, que «se ha dejado al Ayuntamiento de Alcanar en una situación de desamparo legal». I també reclamem una cosa que diu: «Reclama que se tenga en cuenta la legalidad en la realización del procedimiento y que se cumplan los requisitos establecidos en el procedimiento.» Ja en aquell moment mos feia por, eh?, de que hi hagués, doncs, una certa laxitud quant a la tramitació d'este procediment, donat..., veient una mica lo que estàvem veient.

També tenim..., en estes mateixes alegacions, lo que també tenim és lo plànol de situació de les estacions de vigilància de la contaminació atmosfèrica, que a l'estudi d'impacte ambiental lo que fan és determinar on s'haurien de posar les distintes estacions. I, clar, això reflectix..., este plànol reflectix una mica la paradoxa de que, clar, al tenir un tractament provincial, el que passava era que tot l'estudi se circumscrivia a una província, concretament la de Castelló, i, clar, béns, contaminacions, etcètera, no coneixen, eh?, fronteres. Amb la qual cosa, lo que es veu és que això és la província de Castelló, l'estació està aquí, i això ja és Tarragona, i això ja és terme municipal d'Alcanar, amb la qual cosa, clar, el procediment d'estudi sempre és Castelló, mentre que Tarragona, que estem al costat, i que el nucli d'Alcanar estem aquí mateix, doncs, ja no es té en compte, no? I això no deixa de ser una mica..., este sentiment que teníem de que, possiblement, al tenir esta situació d'estar afectant una comunitat, però físicament estar a una altra, mos deixava, per dir-ho d'alguna manera, en aquesta situació, eh?, de desempara.

I així, doncs, a poc a poc, anem arribant..., anem tenint documentació. Crec que també ho han comentat los companys, no?, que quan ens arriba ja de la Subdelegació del Govern..., si no ho recordo malament, els únics que al final mos reconeixerien com a part afectada és la Generalitat Valenciana; per part de l'Estat mai hem tingut esta consideració i mai hem tingut esta facilitat per a tindre informació. I quan ens arriba informació des de Castelló, eh?, curiosament el que ens arriba és moltíssima –moltíssima– documentació en anglès, eh? Aquí el que fem és demanar-los a veure si ens ho poden traduir al castellà, i, bé, la resposta..., si mos ho poden traduir al castellà i donar-nos-ho digitalitzat, i la resposta, doncs, va ser, no?, que..., mos contesten dient que «algunos documentos de los proyectos del almacenamiento que se han considerado que podrían ser relevantes...» són los traduïts; o siga, los que es consideren que poden ser rellevants los tradueixen, i que ens els deixen a la nostra disposició per a la consulta en les oficines d'esta dependència, a l'adreça tal, d'Escultor Viciano, de Madrid, amb la qual cosa, doncs, sempre és, una mica, aquesta tònica de dificultat d'accedir a la informació, no? I mentrestant, doncs, anem fent mocions, anem fent reunions, anem fent alegacions.

Una de les alegacions que fem, perquè un company té una carta marítima i allí es veu que les coordenades..., podria ser que una part important del domini marítim estigués en aigües de Catalunya, i és per això que el que fem són unes alegacions que diuen: «Se solicite informe preceptivo a la Generalitat de Catalunya por entender que parte de la coordenadas geográficas, publicadas en el Real decreto ta-ta-ta-ta, se encuentran situadas en aguas del litoral catalán y, por lo tanto, es competencia directa de dicha comunidad.» Bé, l'únic problema, que això ho fem nosaltres al novembre del 2009 en una carta que ja teníem, i, si no ho recordo malament, era al maig del 2008..., ja ho havien canviat i nosaltres llavors encara no ho sabíem, amb la qual cosa, doncs, clar, esta possibilitat d'incloure, en este cas, la Generalitat catalana, amb la qual cosa tindríem, doncs, un aspecte, com a mínim, a l'hora d'estudiar el nostre municipi, millor, doncs no es va poder fer, no? I així, doncs, ha estat tot –tot– este procés, en el qual, doncs, s'ha anat fent.

Estes alegacions són contestades també al gener del 2010, i aquí també és curiós, perquè quan se contesten estes alegacions, eh?, la contestació és de l'Administració General de l'Estat, concretament ho signa el cap de la Dependència de l'Àrea d'Indústria i Energia, amb el segell i «membret» del ministeri, però, en canvi, tota la informació que hi ha a dins és documentació amb el logo, segell, «membret», peu

de pàgina, tot de l'empresa Escal UGS. És a dir, dona a entendre que les respostes a les alegacions les prepara Escal UGS, que bé podria ser, però que ho fan seus i ens ho envien. I aleshores no és que estiga mal grapat, sinó que, com poden veure vostès, eh?, la part primera està esborrada, comença al 2.2.5, eh?, a la pàgina 20 sobre 47; és 20, 21, després baixa a la 5, eh?, continua 25, 26, 27, 28, salta a la 46 i s'acaba. Per tant, nos donen una contestació que fa l'empresa Escal UGS, no tota, sinó desordenada i fragmentada, i després, doncs, que també hi han algunes qüestions que no inviten precisament a l'optimisme, eh?

Parla sobre..., quan parlem de la seguretat de les instal·lacions, doncs, parla de que «las instalaciones del Castor tienen el grado más alto de seguridad entre las instalaciones industriales de hidrocarburos». I diu: «En relación con el aumento del peligro de terremotos, solo cabe decir que es una afirmación totalmente carente de fundamento científico.» Això és el que contesten, no? I després 2.12, sobre l'acreditació de les condicions tècniques i de seguretat de les instal·lacions, eh?, la resposta és: «Escal UGS considera que la documentación sometida a información pública define i acredita...» Clar, la sorpresa nostra és que són unes alegacions que fem que en teoria pensem que ens hauria de contestar el ministeri, i, clar, no és el ministeri, no és una administració qui considera si acredita o no s'acredita, sinó que és la mateixa mercantil qui considera si s'acredita o no. Amb la qual cosa, això és el que ens dona la sensació, si més no, d'una certa connivència entre Administració pública i empresa mercantil. Amb la qual cosa, doncs, bé, anem sempre..., va passant el temps, van passant els anys, anem fent coses, però, una mica, és allò del *déjà vu* de sempre, eh?, sobre el mateix i cada vegada esta unió, no?, des d'anar al ministeri i rebre-mos el senyor Recaredo del Potro... Això és un continu. I, per tant, una mica, tot –tot– aquest procés és així.

I mentrestant, doncs, bé, anem fent..., anem demanant que es faci, no?, que falta pla de restauració, d'emergències, etcètera. Provem també una informació que ens havien passat los companys de la plataforma sobre lo gasoducte, perquè hi havia una fragmentació del gasoducte, amb la qual cosa, al fer-ho per trams més menuts, així s'evitava l'avaluació d'impacte ambiental. Lo tema del gasoducte, a nivell municipal era important, perquè, clar, si es fa des d'un punt de vista més tècnic o, per dir-ho d'alguna manera, més d'enginyeria, clar, la temptació és sempre que la línia més curta entre dos punts és la recta. Per tant, clar, la temptació des de despatx és fer línies rectes. Què passa? Que quan vas al terreny, allí hi han finques, hi han afectacions. I, per tant, lo que vam intentar en tot moment era, primer, òbviament, que es complís la normativa i que no es fes la fragmentació, però també que, en la mesura de lo possible, si era inevitable fer el gasoducte, que es procurés cenyir una mica als camins, a fi i efecte de no anar esquarterant finques i anar impedit de que pugua crear conflictivitat en lo dia a dia de la gent, no?, per anar pegant voltes o tindre finques que la meitat estan tallades, perquè hi han uns metres de servitud que no es podien anar plantant.

Per tant, este és lo procés que anem fent, una mica, sempre igual, fins que finalment ja arriba el setembre del 2013. Lo dia 2 de setembre és quan comença la injecció del gas matalàs; lo dia 5, tres dies després, és quan comencen els terratrèmols. N'hi van haver més de mil, de terratrèmols. Jo recordo que en un dia sol n'hi van haver..., em sembla que eren quaranta-cinc, un de 4,2 i un parell almenys de superiors a 3, eh? I també aquí dir de que, dins de la mala sort, va haver-hi la bona sort de que això fos al setembre. Imagineu-vos que això hagués passat al juny o juliol. Vull dir, aquests senyors que tenen un restaurant, que tenen la pensió, que tenen un hotelet, que tenen càmpings –a Alcanar, concretament, n'hi han tres–, etcètera, se'ls fa..., la campanya turística se'ls tira enlaire. Aquests restaurants que estan aguantant tot l'any com poden i que se salven gràcies a l'estiu, això se'ls carrega la campanya. El fet de ser al setembre, ja havia passat la campanya, van haver-hi cancellacions, va haver-hi gent que no va venir, però com a mínim ja no va agafar ni juliol ni sobretot

agost. Per tant, encara va haver-hi sort, eh?, de que la campanya turística dels petits establiments que hi han a Alcanar, a les Cases, que hi han a la Ràpita i, sobretot també, no?, a Vinaròs, Benicarló i Peníscola, eh?, perquè Peníscola és la segona destinació turística del País Valencià, després de Benidorm, amb la qual cosa, l'afectació que podia haver-hi era important.

I llavors ja, per anar acabant, bé, això genera una situació de crisi. Una cosa que segur que deu ser atzar és que dels més de mil terratrèmols, no sé per què, però més de la meitat se produïxen en franja nocturna. Clar, si de nit, per dir alguna cosa, són vuit hores i el dia en té vint-i-quatre, per l'atzar hauria de dir que haurien ser més o menys una tercera part. Però no, tant els grossos com la gran majoria són en franja nocturna. Amb la qual cosa se crea una psicosi important, eh?, de que la gent, quan se n'anava a dormir, deia: «Bé, ja veurem què passarà esta nit.» I es crea una psicosi. I això és una angoixa repetida i greu, no? I si voleu, a títol anecdòtic, la veïna que viu dalt de casa meua a l'esquerra, una noia al voltant d'uns cinquanta anys, dormia a l'habitació, amb la porta oberta i, com que una de les mesures de seguretat que s'havien dit era, si hi havia una taula de fusta, important posar-se a baix, doncs, sense cadires davant, per a poder córrer i posar-se a baix de la taula, no? I això reflectix una mica esta psicosi o este malestar o esta angoixa que la població vivia.

Això també ho vam viure en solitud; vull dir, «solitud» en el sentit de dir ningú. Sí que l'Administració de la Generalitat sí; però del Govern central és que de ningú vam tindre cap tipus d'informació, ni com havíem d'afrontar els terratrèmols, ni cap trucada. Tinc entès que Vinaròs sí que va rebre una trucada, dient que es parava la injecció de gas. No va ser este el nostre cas, i aquí ens vam haver de manegar nosaltres com podíem. Hi havia una situació complicada, eh?; havíem també de donar informació sense crear més alarma social. Hi havia molt de malestar. Hi va haver algun cas d'alguna pintada; recordo que els caixers automàtics..., los caixers automàtics d'una entitat bancària del municipi van ser tots pintats. Per tant, no era qüestió també de fúmer més llenya al foc, i, per tant, aquí vam haver d'anar torejant aquesta situació. Recordo que des de la policia local van fer sessions d'informació, intentant, una mica, calmar la gent, sense caure en este alarmisme. Però sí que aquí també, eh?, ens vam sentir sols, sense ningú que ens donés informació del que passava ni de per què venia, ni després preocupar-se pels danys que hi poguessen haver de tipus econòmic, etcètera, no? Per tant, este sí que va ser...

I ja per acabar..., no parlaré més, però sí dir-los que a l'informe del MIT, eh?, hi ha el resum executiu que al final parla dels terratrèmols i també parla de que la falla d'Amposta...: «La ruptura completa de la falla de Amposta, en el área de nuestro estudio, podría provocar un terremoto de magnitud igual o superior a 6,8.» Clar, això és greu. Això és greu, perquè si mirem les definicions dels terratrèmols, no?, els efectes segons Richter, eh?, tenim que de 6 a 6,9 és fort, i, per tant... Diu: «Se percibe el terremoto en zonas muy amplias, situadas a centenares de kilómetros del epicentro. En la zona del epicentro el movimiento es fuerte y violento, y puede provocar daños moderados y severos en edificios de mala calidad», etcètera.

I si ja és de 7 a 7,9, ja és major, i que, home, doncs, diu: «Los daños suelen ser significativos, la cifra de víctimas mortales suele ser muy significativa», de tal, no?

Per tant, lo risc a què estàvem sotmesos era important, i més si tenim en compte que allí, a Terres de l'Ebre, com a mínim hi han tres reactors nuclears, amb la qual cosa, eh?, l'afectació que podia haver-hi era gran.

I estant vivint això –estant vivint això, i crec que també ho han comentat los companys, eh?–, surt un programa de *Salvados*, on lo senyor Florentino Pérez diu que no es va detectar cap terratrèmol i que a l'epicentre no havíem viscut re. Amb la qual cosa, francament, ja no és que és de mal gust, és que això és indignant; és indignant que gent que està patint, gent que té angoixa, gent que està corrent un perill, un perill important, i qui l'ha produït estigui tranquil·lament a sis-cents quilòmetres i damunt negant una evidència que tot un territori l'està patint, no?

I, per tant, este és, una mica..., tinc alguna mica més d'informació, però ja ho tallaríem. Només dir que lo que vam intentar des del primer moment és estar al costat de la gent, i sempre hem estat, una mica, de la mà, fent corretja de transmissió amb la plataforma, amb la gent, compartint tota la informació. Totes les iniciatives que hi havia d'ajuntament s'han fet; totes i cada una van estar totes per unanimitat, eh? L'espectre polític era amplíssim i sempre va ser per unanimitat. Vam intentar aquí crear un..., bé, hi va haver, no?, un consens important.

I lamentar una mica haver xocat amb esta falta d'informació i de cooperació institucional, perquè si s'hagués pogut ser més sensible a les demandes que es feien des de distints actors, no únicament ajuntament, sinó ajuntament, plataformes, que ara també van fer alegacions, la Generalitat també va fer diferents escrits... Segurament, eh?, si s'hagués estat més sensible, doncs, ens hauríem evitat, no?, lo patiment de moltíssima gent, i també ens hauríem estalviat no solament la inversió esta de vora 1.400, no?, 1.370 milions d'euros, i estes despeses de manteniment de 18 milions d'euros; que també és fort, perquè si us fixeu, si mireu lo que és la inversió de l'Administració central a les Terres de l'Ebre –no lo pressupostat, sinó lo realment executat–, veureu com no se'n va de molt, any rere any, a lo que significa les despeses de manteniment del Castor. I, poc o molt, les despeses de manteniment del Castor, que és una instal·lació parada, són aproximadament les mateixes que les despeses de manteniment del Gaviota, que està en marxa. La qual cosa, per als que no tenim ni idea en la matèria, se mos fa bastant difícil d'entendre, no?

I, en definitiva, és per tot això que el que sí que demanem és que es puga..., i us ho demanem, no?, que es puga procedir a desmantellar la planta. No té funcionalitat, i això..., abans hi va estar..., l'últim hi va estar el senyor Giner, i penso que allí ho devia explicar. No té funcionalitat. No es pot tindre esta espasa de Dàmocles damunt d'un territori fent-lo patir. I després, doncs, no podem continuar tampoc pagant un manteniment d'una cosa que no se recuperarà.

Per tant, sí que, si m'ho permeteu, aprofito està ocasió per a demanar-los vivament que puguem fer tot lo que convinga per aturar este malson, que realment no l'havíem d'haver tingut mai.

I moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor Montserrat. Després, com que hi haurà una segona tongada, podrà respondre no només a les preguntes, sinó també ampliar la informació on sigui pertinent.

Bé, per tant, procedim. I té la paraula el senyor Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

El primer, agrair la seva presència i les explicacions. I donar-li les gràcies també per la feina que li va tocar fer, perquè li va tocar ser l'alcalde en aquella època.

Seré breu. I només volia fer unes preguntes relacionades amb els danys, tant els danys a la gent que té terrenys expropiats o en servitud pel gasoducte, com si hi va haver danys als habitatges o magatzems privats, o danys als serveis i instal·lacions públiques, o qualsevol altre dany que tingui detectat.

Més que re, si això està quantificat, i si s'ha presentat a alguns dels processos judicials que estan en curs. M'agradaria saber quina –si vostè en té coneixement– és la situació de tot això, actualment.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Seria el torn del senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Intervenir només per agrair-li al senyor Montserrat el seu testimoniatge de l'experiència viscuda durant tot aquest procés, sobretot en el moment

que es va produir tota l'activitat sísmica, que em poso en el paper d'un alcalde i és complicat gestionar els sentiments i les pors i les inquietuds.

I, després, de la seva explicació anterior, tot el procés, sí que... Jo m'he apuntat, o m'he fet aquí un quadre, que diu: «Crítico la manca de cooperació institucional, per tant, la manca d'informació del projecte, atès que jo estava en una demarcació territorial que és on no hi havia la regasificadora, tot i que està al costat del meu municipi, perquè estava en una altra demarcació territorial, en una altra província», eh?

jo crec que... Faig aquesta reflexió, perquè probablement algunes de les conclusions a què també hauríem d'arribar..., que en projectes d'aquestes característiques –s'hi estigui d'acord, no s'hi estigui d'acord– hem de propiciar el canvi de normativa per tal de que pugui accedir a la informació, a la presentació d'allegacions i, per tant, a la defensa dels seus interessos, el conjunt del territori, estiguis en un costat o en un altre, eh? I fins i tot això també es pot produir dins de la mateixa demarcació territorial, eh?

Jo que també soc regidor d'un ajuntament, doncs, també m'he trobat que, estant dintre de la mateixa demarcació territorial, dintre de la mateixa província, una activitat que s'ubica en un municipi del costat i que les repercussions són sobre el teu municipi, doncs, també tens dificultats per tal de poder accedir a la informació, de poder presentar alegacions, etcètera.

Bé, jo crec que aquest és un tema que jo crec que caldria solucionar com més aviat millor, per tal de salvaguardar els interessos i la defensa, eh?, dels interessos de tothom.

El president

Gràcies, diputat. És el torn del diputat Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies. Crec que totes seran intervencions breus. Hem tingut tres intervencions. No desmereix, la seva intervenció; crec que ha sigut clara, ha sigut concisa. Hi ha informació que ja ens havien facilitat; però, tot i així, agrair-li que estigui aquí. I que no tingui en compte la brevetat del que diem amb la qualitat de la seva intervenció.

M'agradaria fer-li una pregunta que ja li han fet, però ampliar-la una mica, que és sobre els costos econòmics. Si heu tingut..., si teniu mecanismes per avaluar els costos econòmics, perquè a vegades no és només la voluntat de fer-ho o no, sinó de que els ajuntaments i la societat civil tingui mecanismes. I també dels costos psico-sanitaris, sobretot. Si hi ha hagut episodis d'estrès ciutadà que coneguéssiu, degut als episodis, i si heu pogut quantificar també això. Perquè crec que és..., a vegades, tot allò que no es trenca sembla que no hagi passat, i situar la ciutadania en una situació d'estrès així també té costos –sanitaris, psicològics– per al conjunt de la ciutadania.

I la segona qüestió, que apuntava el company del PSC i que jo crec que amb la seva intervenció es posa de manifest, és també la necessitat de reivindicar la importància dels ajuntaments com a protagonistes en aquests episodis, tant del flux de la informació com de l'acompanyament a la ciutadania en la presentació de recursos davant l'Administració, de sol·licituds d'informació, etcètera.

Crec que el que hem viscut no és només resultat d'una lògica centralista, sinó també voluntat d'una lògica de desprotecció a la ciutadania, d'amagar informació a la ciutadania interessada, de fer-la fluir en circuits que no interessa que conegui la ciutadania, etcètera. Jo crec que davant d'això es posa de manifest la importància de que els ajuntaments siguin institucions de proximitat, però no per això que no puguin operar amb informació complexa, treballar-la, presentar-la a la ciutadania i acompanyar-la jurídicament en els diferents processos.

Crec que hi ha hagut altres casos, com les hipoteques durant el cicle immobiliari, que han demostrat que els ajuntaments poden estar allà i poden donar suport a

la ciutadania i poden aportar seguretat jurídica, i crec que aquest és un altre cas a reivindicar.

Agrair-li la seva intervenció i moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn de la diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Sí; gràcies, senyor Montserrat. Nosaltres, igual que el company Lucas, pensem que no és una qüestió tampoc de pugna o de baralla entre territoris, ni, diguem-ne, posar tot el dolent a Catalunya i a Espanya... De fet, pensem que això forma part del sistema capitalista i de la defensa i la reproducció dels interessos de determinats poders econòmics. I, per tant, entenem que, de fet, aquesta situació no només es produeix entre delimitacions de comunitats autònomes, sinó que es produeix en moltes altres situacions.

De fet, en aquest sentit, per nosaltres és important remarcar que les administracions no van fer el paper que havien de fer, que era protegir la ciutadania, i que aquest paper el va haver de fer la ciutadania organitzada, que és qui finalment va acabar denunciant aquesta situació.

De fet, aquí també veiem com els artificis que són les autonomies no permeten respondre a drets i necessitats, i que si poguéssim parlar de la construcció de la nació completa, i, per tant, dels Països Catalans, potser ens trobaríem en una altra situació en la que defensaríem i posaríem al centre les necessitats i els drets de la classe treballadora i de les classes populars dels Països Catalans.

Per altra banda, i respecte a una pàgina del llibre d'en Jordi Marsal i la compareixença que va fer l'altre dia, tenim constància, pel que ens va explicar en Jordi Marsal, que Huguet –és a dir, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa del tripartit, d'Esquerra Republicana– va recriminar a càrrecs territorials del partit i vocals del partit que no donessin suport a la plataforma Castor, i ens agradaria saber si això és veritat. De fet, ens explicava que en Josep Huguet, tant a vostè com a en Lluís Salvadó, que està aquí present, els va dir que aquest era un projecte absolutament estratègic al qual la Generalitat, sota cap concepte, s'hi podia oposar.

Aleshores, nosaltres també volem saber si en aquell moment de desemparament en el que es va trobar vostè com a alcalde i davant d'una situació en la que es van produir uns sismes de consideració i que vostè no sabia com actuar, si va rebre suport tècnic per part de la Generalitat, i si es van desplaçar allà efectius de Protecció Civil per actuar davant d'aquesta situació.

I també ha comentat vostè que la Generalitat va fer escrits, va fer determinats escrits. Aleshores, no ens ha concretat quins escrits va fer la Generalitat i quan va fer aquests escrits, si previ a la producció dels terratrèmols o post producció d'aquests, després de que es produïssin els terratrèmols.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del diputat Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Bé, si no us sap greu, i tot i que és la segona vegada que la diputada de la CUP fa referència a una suposada conversa privada entre el conseller Huguet i l'Alfons Montserrat i jo mateix, una conversa privada de la qual...

El president

Diputat, si de cas fem primer el torn, i després, si ho vol, per al·lusions.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Per al·lusions en acabar la intervenció?

El president

Sí, només és per mantenir la formalitat.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Segurament l'Alfons, com estava a la mateixa conversa privada que jo, que no va existir, segurament podrà fer exactament les mateixes valoracions que jo faria. Però, en tot cas, a continuació, si ens dona l'oportunitat de poder-ne fer alguna explicació la faríem.

En tot cas, l'Alfons ha començat la seua intervenció fent una afirmació, que em sembla que és la que justifica el fet de què estiguem avui aquí, que és que no estem davant d'un problema local. I malauradament el temps ha anat fent massa vegades que els problemes de certes parts del nostre país s'acaben transformant en problemes locals, i els problemes d'altres parts del país són problemes de caràcter nacional.

I, malauradament, amb el tema del Castor, en el seu moment quan ja hi va haver els terratrèmols, evidentment hi va haver una focalització mediàtica molt important; però, en tot cas, i davant de tot el que s'ha anat desenvolupant posteriorment, de sentències, i que cada vegada la realitat ha anat donant més la raó a aquells que des del primer moment van plantejar una oposició frontal al projecte, i davant de la magnitud de la tragèdia, em sembla que l'Alfons comentava que això no és un problema local, que això ha de ser un problema estatal, és absolutament fonamental. Per molts de motius, però sobretot per aprendre dels errors. I encara que siga d'errors d'altres, també és bo que n'aprenquem perquè en el futur no els reproduïm i no els reitem a casa nostra.

I, de fet, la realitat que ha estat molt complicat que això es transformés en un problema de caràcter estatal ha estat la dificultat de que aquesta mateixa comissió d'investigació es pogués aprovar al Congrés dels Diputats. S'ha intentat en diverses ocasions, tant per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana com per part de Compromís pel País Valencià, de que al Congrés pogués prosperar una comissió d'investigació. Ha sigut molt –molt, molt– difícil; tan difícil que ha hagut de ser segurament aquesta comissió la que esperonés a que al Congrés se tirés endavant una comissió d'investigació. Que ja veurem quan se posa en marxa, perquè, com bé sabeu, hi ha una cua de comissions d'investigació al Congrés llarguíssima.

En tot cas, em sembla que hem de ser capaços de transformar un problema local en un problema, com a mínim, de tot el país, de tot Catalunya. I evidentment hauria de ser un problema de caràcter estatal.

Jo, en tot cas, volia aprofitar aquesta intervenció també per posar en valor, de la mateixa manera que ho fèiem abans amb els representants de la plataforma, la fermesa de l'Alfons Montserrat, com a alcalde d'Alcanar, des del primer moment. Perquè, hi insistixo, ara tothom està i té molt clar que el Castor era un projecte molt negatiu –molt–, però en aquella època eren molt poquets els que s'atreuen a plantar cara. I tan poquets que fins i tot a les comarques del Montsià i del Baix Maestrat varen ser molt pocs els alcaldes que es van plantar i van batallar en contra del projecte des del primer moment. I quasi que m'asseguraria, m'atreviria a dir que, dels municipis contigus, l'Alfons va ser l'únic alcalde que es va plantar des d'un primer moment.

A la banda de baix del Sénia, a Vinaròs, l'alcalde Xavier Balada en el seu moment, evidentment per fidelitat al seu partit, al PSOE, doncs, va acabar accedint, a través també de les compensacions que l'empresa va acabar donant, a donar un suport explícit i activíssim al desenvolupament del projecte. Alcaldes veïns com l'alcalde, la Núria Ventura, d'Ulldecona també va donar un suport explícit al projecte, i fins i tot l'alcalde de Tortosa, l'actual subdelegat del Govern a Tarragona, el Joan Sabater, va acabar ofertant el polígon Catalunya Sud –i això, més enllà del llibre del Marsal, està tot a l'hemeroteca–, els terrenys de Catalunya Sud per ubicar la planta terrestre del projecte Castor.

Per tant, va ser dels poquets alcaldes que en el seu moment es va plantar. Va defensar amb totes les conseqüències, i perdent moltes oportunitats per al seu municipi, aquelles oportunitats de curt termini que a mitjà termini se t'acaben revertint en contra, com així li ha passat al municipi de Vinaròs.

I si em permet una anècdota personal, també era dels crítics declarats en aquell moment, en bona mesura per la influència de l'Alfons. I de la mateixa empresa, Escal UGS, em van fer venir a visitar per a transmetre'm un missatge per a l'alcalde d'Alcanar, dient-li que si frenava la seva hostilitat l'empresa podria treballar pel port d'Alcanar i d'aquesta manera generar dinamisme econòmic al municipi d'Alcanar. Ja els ho vaig dir: «Tranquils, que ni tan sols li transmetré el missatge a l'Alfons, perquè coneixent-lo us enviarà a fer punyetes.» I així va ser.

Per tant, agrair-li la seua contundència. De ben segur que sense ell, sense l'Ajuntament d'Alcanar i sense la plataforma, amb tot el moviment en contra d'un projecte que posteriorment s'ha visualitzat amb tanta contundència, amb tanta negativitat..., per a l'interès local, però sobretot també per a l'interès del conjunt dels ciutadans a nivell de l'Estat.

En tot cas algunes..., m'agradaria que ho poguéssiu desenvolupar, en la mateixa línia de les preguntes que adreçàvem anteriorment a l'Evelio i a la Cristina. L'Administració de l'Estat sempre va tractar d'una forma molt diferenciada els veïns i les institucions de la part sud del Sénia, des de la part nord del Sénia. I això ho hem anat arrossegant des del primer moment, tant en les dificultats que s'han explicat, que ha explicat l'Alfons de la manca d'accessibilitat a la informació, per no ser considerada l'Administració, tant de la Generalitat com de la mateixa Administració local d'Alcanar, com a part afectada. I el fet de no considerar-te com a part afectada limitava d'una forma terrible els drets de poder accedir a aquesta informació.

I, en tot cas, la pregunta que m'agradaria que poguessis desenvolupar una mica més és: l'Estat, en algun moment, com a Administració responsable del projecte, ha procurat pels interessos dels afectats, ha intermediat davant de les asseguradores, davant dels litigis? Ha tingut un paper proactiu per defensar aquelles persones afectades per les conseqüències dels terratrèmols, des de la perspectiva física, en els seus habitatges o en les seves propietats?

I també, en la mateixa línia, abans comentava el síndic de greuges que al municipi de la Ràpita, el meu municipi, hi va haver trencament de canonades. En el cas d'Alcanar consta alguna afectació sobre edificis o propietats, o serveis o subministraments de caràcter municipal? I ben bé seria això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn de la diputada Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Jo, de forma molt breu, agrair-li al senyor Alfons Montserrat la seua compareixença aquí per també contribuir a donar més missatge i donar més aclariment sobre tot això relacionat amb la plataforma Castor. Jo li volia agrair la transparència, i sobretot també agrair-li que haja posat en relleu, en diferents moments, la unitat que va tenir sempre el consistori d'Alcanar de totes les forces polítiques i també, per tant, dels regidors que representen la força política que jo represento aquí, al Parlament. I, per tant, li vull agrair aquesta insistència en posar de manifest que ha estat sempre de manera unitària, a l'Ajuntament d'Alcanar, aquest front comú per col·laborar també amb la plataforma.

Crec que la seva contribució s'ha complementat molt bé amb les intervencions que hem tingut abans, que han anat en una mateixa direcció, en una mateixa línia. Agrair-li tota la tasca que va fer durant aquest temps, que entenc que no va ser gens fàcil. Abans parlàvem de pressions, suposo que vostè també en va rebre moltes durant aquell temps; pressions perquè intentés, des de la seua posició, aturar també la

ciutadania que volia posar fre a la construcció d'aquell projecte. Suposo que no ho va tenir gens fàcil. I crec que el seu lideratge com a alcalde en aquell moment també va ser fonamental perquè Alcanar també pogués reivindicar que aquell projecte Castor no tirés endavant.

Sense més, donar-li les gràcies per haver comparegut i per tota la tasca que va dur a terme.

El president

Gràcies, diputada. (*J. Lluís Salvadó i Tenesa demana per parlar.*) Sí, senyor Salvadó?

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Per les al·lusions, que abans ne feia referència. Sí?

El president

Sí, endavant,

J. Lluís Salvadó i Tenesa

En tot cas, és cert que el llibre del Marsal fa referència a una conversa del 2007; que difícilment, després d'onze anys, recordes totes les converses que has mantingut, però, en tot cas, aquelles que et semblen transcendents sí que les intentés memoritzar. La veritat és que no en tinc constància, de l'existència d'aquesta conversa.

En tot cas, només un apunt molt breu. La gent de l'Ebre estem molt –molt– acostumats a haver de, sempre, fer molta pedagogia i explicar als nostres propis companys de partit i als companys d'altres partits els nostres drames i les nostres realitats i les nostres centrals nuclears, i els nostres cementiris nuclears en el seu moment, i els transvasaments i els minitransvasaments.

Per tant, estem molt avesats a haver de fer pedagogia amb els governs, amb els companys de partit, perquè és una realitat que només la vivim aquells que som d'un territori i que nos sentim sovint maltractats per totes les..., per moltes administracions, i que, moltes vegades, aquells problemes que no volen enlloc acaben aterrant al nostre territori.

Per tant, aquesta tasca de convèncer i de fer pedagogia arreu, doncs, acaba sent molt habitual. I, per tant, segurament tant l'Alfons com jo, doncs, hem fet pedagogia amb l'Huguet i amb tots els companys del Govern; segur que ho vam fer. Però això ja forma part d'una quotidianitat i una realitat del nostre dia a dia.

El president

Gràcies, diputat. Senyora Sirvent, per què em demana la paraula?

Maria Sirvent Escrig

Sí, molt breument. El senyor Salvadó ha fet referència a converses privades...

El president

Bé, expliqui si és per algun motiu.

Maria Sirvent Escrig

Sí, és simplement per explicar i aclarir la meua pregunta al senyor Salvadó, que ha volgut fer una intervenció per al·lusions i a mi m'agradaria aclarir la pregunta perquè el compareixent la pogués acabar contestant. (*Veus de fons.*) Gràcies.

Bé, el senyor Salvadó diu que això va ser una conversa privada. A vegades les converses privades, quan es parla de política, està bé que siguin com més transparents millor. A més a més, el senyor Huguet va fer una conferència de premsa explicant clarament que donava suport a aquest projecte. Aquesta conferència sí que va ser pública i la vam escoltar totes. I no m'estranyaria, ni passaria absolutament re si el conseller hagués parlat amb l'alcalde per dir-li que això era un projecte estratègic per a la Generalitat, perquè és que a més era una cosa pública i notòria que es va explicar en diverses ocasions de forma absolutament pública.

I que recriminés a càrrecs territorials del partit i a vocals del partit aquesta situació, que no donessin suport a això, doncs, també és normal, perquè la posició era contrària, i a les organitzacions polítiques, doncs, dissentim i debatem sobre determinades qüestions. En cap cas era un atac a ningú, sinó que volia esclarir els fets, que per això estem en una comissió d'investigació.

El president

Gràcies, diputada. Jo vull entendre que ningú hi ha entès un atac, sinó que simplement hi ha hagut una elisió i ja està. Per tant, el diputat Salvadó ha fet servir... (*Veus de fons.*) Ah, una al·lusió, gràcies. Gràcies per la correcció.

Per tant, ara ja, tancat aquest tema, passem el torn un altre cop al senyor Montserrat.

Alfons Montserrat Esteller

Gràcies. Quant a les valoracions de danys, jo diria que bàsicament..., se va fer una quantificació de danys; bàsicament los danys van ser les afectacions a finques i després les servituds. També en la producció o en les dificultats per a poder-ho collir. I també hi van haver, possiblement, efectes també o afectacions sobretot a la pesca. Per què? Perquè, en teoria, des de Sòl de Riu, des del punt del gasoducte marí fins a la planta marina, allí el gasoducte s'havia d'haver quedat net. Això és lo que diu la teoria, però pel que diuen els pescadors..., el que comenten és que, quan passen les xarxes, allí s'han quedat pedres que no es van llevar i que, per tant, hi han enganxalls i han d'anar a pegar la volta.

Per tant, jo diria que les afectacions i els danys són de la pesca; sobretot, dels pagesos, pel gasoducte, eh?, perquè, de fet, tot i que en part sí que van poder, eh?, una part del gasoducte que seguís més els camins. I, per tant, serien estos.

Quant a danys materials a edificis, jo crec recordar que van haver a Alcanar dos casos. Un d'un edifici que van caure unes pedres i que també és difícil de quantificar. A la Ràpita sí que sé que es comentava un cas d'una canonada d'aigua. Penseu que va ser més un perill potencial que real, i va ser més una por pel que podia passar que el que afortunadament va ser. Perquè, de terratrèmols, el de més intensitat –n'hi van haver més de mil– va ser de 4,2 –vol dir que és lleuger– i després ne van haver diversos de 3. Per ltant, lo que són danys materials pel que són los terratrèmols, pocs.

Lo que sí que hi va haver són les afectacions del projecte, en finques, etcètera, i després, això sí, los danys, morals, psicològics i tot això, que això és difícil de quantificar. Jo recordo..., i ara aquí no voldria apropiat-me de res, perquè, entre altres coses, tinc la plataforma davant i me ho diran, eh?, però o vosaltres o nosaltres vam fer uns fulls perquè la gent pogués quantificar danys. No sé si va ser vosaltres, vam..., d'això no me'n recordo. Perquè a vegades ells feien coses i posàvem d'oficina..., clar, era en l'ajuntament, no?, el punt de recollida de documentació; i llavors sé que venien allí, i potser no era iniciativa nostra sinó que era vostra. No me'n recordo. Lo que sí que sé, que vam habilitar uns documents, en els quals la gent explicitava los danys que tenia, i vam parlar amb l'assegurança, eh?, i que després els fes l'assegurança.

Passa que, com també eren casos privats, després el seguiment municipal se mos escapava una mica, i tampoc ho sabia quantificar. Però el que sí que puc dir és que les afectacions d'hotels, de restaurants, cancel·lacions, també van ser, la primera setmana, brutal, i després va anar baixant també. Això, que sàpiga jo, no va haver-hi cap compensació, i, òbviament, tots los danys morals i daixò, tampoc, eh? Això quant a danys.

El que comentava, eh?, de la situació esta de que se fa una planta a un lloc i afecta l'altre, sí. Aquí jo diria que hi havien dos coses, no? Una és una cosa típica potser de la picaresca, de posar-ho a un municipi, però que realment ho poses a la punta del teu municipi per tindre els guanys, i que té tota l'afectació al municipi veí. I això,

si vols, entra dins de la nostra picaresca llatina i mediterrània que som, eh? Però possiblement, aquí, esta petita perversió queda augmentada amb lo fet d'estar en comunitats autònomes diferents. Per què? Perquè, aleshores –és el que us ensenyava d'aquell plànol, eh?–, se fa el càlcul d'afectació de contaminació, i dius: «Home, me poses Castelló, que està a vuitanta quilòmetres, i no em poses la plaça del meu poble, o l'escola del meu poble, o lo CAP del meu poble, que està a 1,3, a 1 quilòmetre 300 metres.» M'explico? «No me'l poses.»

I això ja no és tant la picaresca, sinó que aquí ja és possiblement un dèficit, una falla de disseny de normativa. M'explico? Perquè, clar, la contaminació, los vents, etcètera, no en tenen, de fronteres administratives. Per tant, aquí sí que jo diria que és una falla de sistema que s'hauria de corregir.

El que comentàveu de que no és un tema de Catalunya contra Espanya. Efectivament, no ho és ni ho considerem, perquè no procedix, eh? I, a més a més, suposo que coincidirem, eh?, que el Sénia no és frontera. Amb la qual cosa, aquí mos entendrem.

I a més a més dona la casualitat que és interessant, eh? Si t'hi fixes, Terres de l'Ebre, o sigui, lo Bisbat de Tortosa –no la divisió d'ara, sinó la d'abans de Segorb, del segle v–, coincidix exactament –és possiblement la coincidència més fidedigna– amb lo que era l'antiga Ilercavònia; o sigui, al segle v, quan se fan les divisions episcopals, ho calquen, perquè hi havia una organització prèvia. I, si t'hi fixes, això és lo que avui en diríem –que del 1833, amb Javier de Burgos, les divisions provincials..., eh?– Terres de l'Ebre i Maestrat. M'explico?

Per tant, molts anys després, eh?, dos mil anys després, continuem compartint una cosmovisió comuna, una manera d'entendre'ns; som una miqueta sorneguers, punxadors, vull dir, tenim una sèrie de factors comuns, i, per tant, en cap moment, eh?, entenem un respecte a l'altre, sinó que lo Sénia no és frontera. Jo mateix el batxillerat el vaig començar a l'institut de Vinaròs, perquè era l'institut més proper que hi havia al meu municipi, que llavors encara no n'hi havia. I, encara ara, lo punt, lo centre comercial i neuràlgic del nostre municipi és Vinaròs, no? Per tant, vull dir, és una permeabilitat total. Per tant, no ho enfoquem així, eh?

Respecte..., jo també vaig llegir el llibre; vaig llegir el llibre ja fa anys, eh? –bé, quan va sortir. Francament, si esta conversa s'hagués..., soc un despistat, no me'n recordo, però si esta conversa s'hagués produït me'n recordaria; entre altres coses, perquè quan un conseller te recrimina suposo que te'n recordes. Per tant, eh?, me'n recordaria. I això no va ser així. De totes maneres, sí que és cert que hi ha un fonament. I este matí –este matí– ho he pensat i ho he imprès; he buscat pel Google –que això va bé– i ho he imprès.

Lo que sí que és cert que hi va haver un fonament, eh? Nosaltres lo que vam fer en aquell moment va ser també fer un pla de desenvolupament turístic, una mica per intentar reforçar lo posicionament que estàvem buscant i també intentar tenir algun argument més en contra d'esta planta, que en aquell moment, no sé si era el 2007, doncs, segurament encara pensàvem que era una regasificadora.

I el conseller Huguet sí que va fer unes declaracions, que es poden trobar i que ho he buscat este matí i ho he trobat, eh?, i que diu..., bé, el títol, per exemple, si mirem *Vilaweb*, diu..., lo títol diu: «El conseller Huguet sosté que la planta de gas i creixement turístic són compatibles.» Això és el que deia. Llavors, dins, mirant, el conseller el que deia és: «“Si les coses es fan bé no hi ha d'haver cap tipus d'incompatibilitat”, va assenyalar Huguet.» Però no va dir-ho a Alcanar, això va dir-ho a Tortosa. Abans d'Alcanar, segur que va fer algun acte o alguna cosa a Tortosa, i ho va dir allí.

Lo que és, per exemple, Europa Press, lo mateix, eh?: «Huguet defiende que la planta de gas de Alcanar y el turismo son compatibles. El *conseller* de Innovación, Universidades y Empresa, Josep Huguet, afirmó hoy en Tortosa que la Generalitat», ta-ta-ta-ta..., i diu: «Argumentó que si las cosas se hacen bien “yo, personalmente, no lo veo incompatible”, y puso como ejemplo...» Lo tema de Salou, Port Aventura i així.

I la *Marfanta*, per exemple, que és un mitjà d'allí, també, no?: «Activitat industrial i turística poden conuiuïre si les coses es fan amb seny.»

O sigui, són diferents mitjans però fixe's que sempre és la mateixa idea: «Si les coses es fan bé.»

I és que quan va vindre i va presentar el nostre Pla de dinamització turística, que anava en contra d'esta planta i va accedir a presentar-lo, és el que li dèiem: «Si les coses es fan bé, donen molt de marge a parlar de les coses; però és que el problema és que les coses no es fan bé, i el problema és que no tenim cap tipus d'accés a la informació ni cap tipus de participació ni se'ns escolta ni se'ns diu res, no?» Per tant, este va ser lo tema, i segurament, eh?, el llibre lo que ve a recollir..., potser el fonament era este, però no cap mena de recriminació.

I fixe-u-vos-hi, perquè..., en lo sentit de que Esquerra Republicana va ser un partit molt actiu en l'oposició al Castor. Òbviament, me direu que no soc objectiu, i possiblement no ho siga, però permeteu que diga que va ser el partit del Principat més actiu. Al País Valencià, els que van ser molt actius van ser els companys de Compromís, que és realment..., inclús van haver-hi trobades, van passar informació i va haver-hi una cooperació molt maca, no?, amb los companys de Compromís.

Però és que tant abans d'estes declaracions, que això va ser a l'octubre del 2007, com després, l'activitat del Grup d'Esquerra Republicana va ser la mateixa; és a dir, ja no a nivell municipal, sinó a nivell supramunicipal, doncs, per exemple –ho he dit abans– el mateix agost, al consell comarcal, eh?, ja s'envien mocions a tots los municipis.

El 29 d'agost, l'aleshores diputada al Parlament Marta Cid, conjuntament amb els diputats Jordi Ramon i Pep Andreu, es reuneixen amb mi, i es reuneixen també –veig que ho diu aquí– amb –la memòria que tinc– companys de la plataforma. Se presenten mocions de rebuig a la construcció del Castor a tots los ajuntaments de l'Ebre. La diputada Marta Cid, aquell mateix mes, registra una pregunta al Parlament. Esquerra presenta alegacions pròpies com a partit –o sigui, es fan alegacions–, lo 5 de setembre, independentment de totes les intervencions que el delegat del Govern, Lluís Salvadó, va tindre, donant-hi suport explícit, eh? Lo vicepresident del Govern, Josep-Lluís Carod, també va demanar al ministeri que cedís a donar informació a la Generalitat i a l'ajuntament.

Lo 13 de setembre, doncs, hi ha també una actuació d'Esquerra Republicana, quan se parlava de traslladar la planta de gas de Vinaròs al polígon Catalunya Sud, de l'Aldea a Tortosa.

Lo 20 de setembre, el conseller de Governació, Joan Puigcercós, també parla de que es fa una reunió amb la Junta de Portaveus de l'ajuntament i la plataforma, per parlar, i a partir d'aquí, doncs, se fan les preguntes; vull dir...

El 19 de desembre, que això ja seria posterior a la conversa del senyor Huguet, eh?, se formulen –Jordi Ramon, diputat d'Esquerra– vuit preguntes per escrit al Govern estatal. Vull dir...

Lo 12 de juny... Vull dir, podríem anar parlant i veuríem que les actuacions del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, abans d'estes paraules i després, són les mateixes. Per tant, se fa difícil inferir, eh?, que hi hagi un abans i un després, o que hi hagi una falta d'interès, no?

I sí, en lloc de parlar del Parlament de Catalunya, parlem del que és el Congrés dels Diputats, aquí tinc un full d'Excel on se poden veure..., des de lo 18 de desembre del 2007, que és la primera data, fins a lo 12 de juny del 2018, eh?, podem veure totes les actuacions que s'han fet des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés.

Amb la qual cosa, se pot dir que ha estat un grup actiu, i que en este aspecte, francament, eh?, durant tota la meua època d'alcalde me vaig sentir plenament recolzat i plenament satisfet de l'actuació dels meus companys.

El president

Doncs, moltíssimes gràcies, senyor Montserrat.

Hi ha un segon torn de preguntes? (*Maria Sirvent Escrig demana per parlar.*)
Diputada Sirvent.

Maria Sirvent Escrig

Quan el senyor Huguet va sortir públicament, com vostè ha dit, era a l'octubre del 2007. La Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia al gener del 2014 ja sabien que les coses no s'estaven fent bé. Com pot ser que el senyor conseller no ho sabés i la ciutadania de la seva ciutat sí?

El president

Com que això és una pregunta que entenc, tal com l'ha formulat, que va dirigida al conseller Huguet –tal com l'ha formulada–..., i l'hi dic perquè..., li recordo –aprofito per recordar-ho a tots els aquí presents, també al compareixent, com a tots els grups– que el conseller Huguet compareixerà, que així està aprovat.

Ho dic perquè, potser, més que entrar en dinàmiques particulars, potser que ens centrem en el que ha explicat el compareixent. Que no treu que el compareixent pugui respondre la pregunta que ha fet, eh? Simplement la consideració de que aquesta persona en qüestió compareixerà i que, lògicament, doncs, aprofitem el compareixent, que té una expertesa en una qüestió concreta, que lògicament ens respongui d'aquest àmbit.

Alfons Montserrat Esteller

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...perquè òbviament això ho hauria de contestar el conseller Huguet. El cert i l'objectiu, eh?, és lo que es pública aquí, que condiciona el que deia: «Si les coses es fan bé, no hi ha d'haver incompatibilitat.» Això van ser les seves paraules.

I això, aquest matí..., mira, ho veus?: 26 de l'XI del 2018..., no posa l'hora –no, no ho posa–, però ho he tret aquest matí, i són estes, les paraules que ens va dir. I que quan va venir és quan li vam dir..., en aquell moment, octubre del 2007, ja estàvem patint, eh?, des del primer moment ja patíem esta falta d'accés, que és el que li vam explicar: «Escolta, és que és difícil treballar, és difícil assumir riscos, perquè..., se te pot escapar de les mans, perquè en cap moment tens cap tipus de control ni saps el que s'està fent ni hi ha manera de tindre res.» I això és el que li vam explicar. Perquè, clar, és una situació, eh?, que s'escapava d'una racionalitat, d'una situació racional en què pots calcular, pots mirar..., sinó que allí estàvem venuts. M'explico?

Quan hi ha una situació de cooperació, de..., pots calcular, pots afinar, pots mil·limetrar; però és que no era la situació que estàvem, i, per tant, eh?, lo que es feia era retroalimentar, per part nostra, també, la nostra oposició a aquest projecte.

El president

Alguna consideració més? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*)

Doncs, moltíssimes gràcies a tots los compareixents i als membres dels grups.
I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dotze minuts.